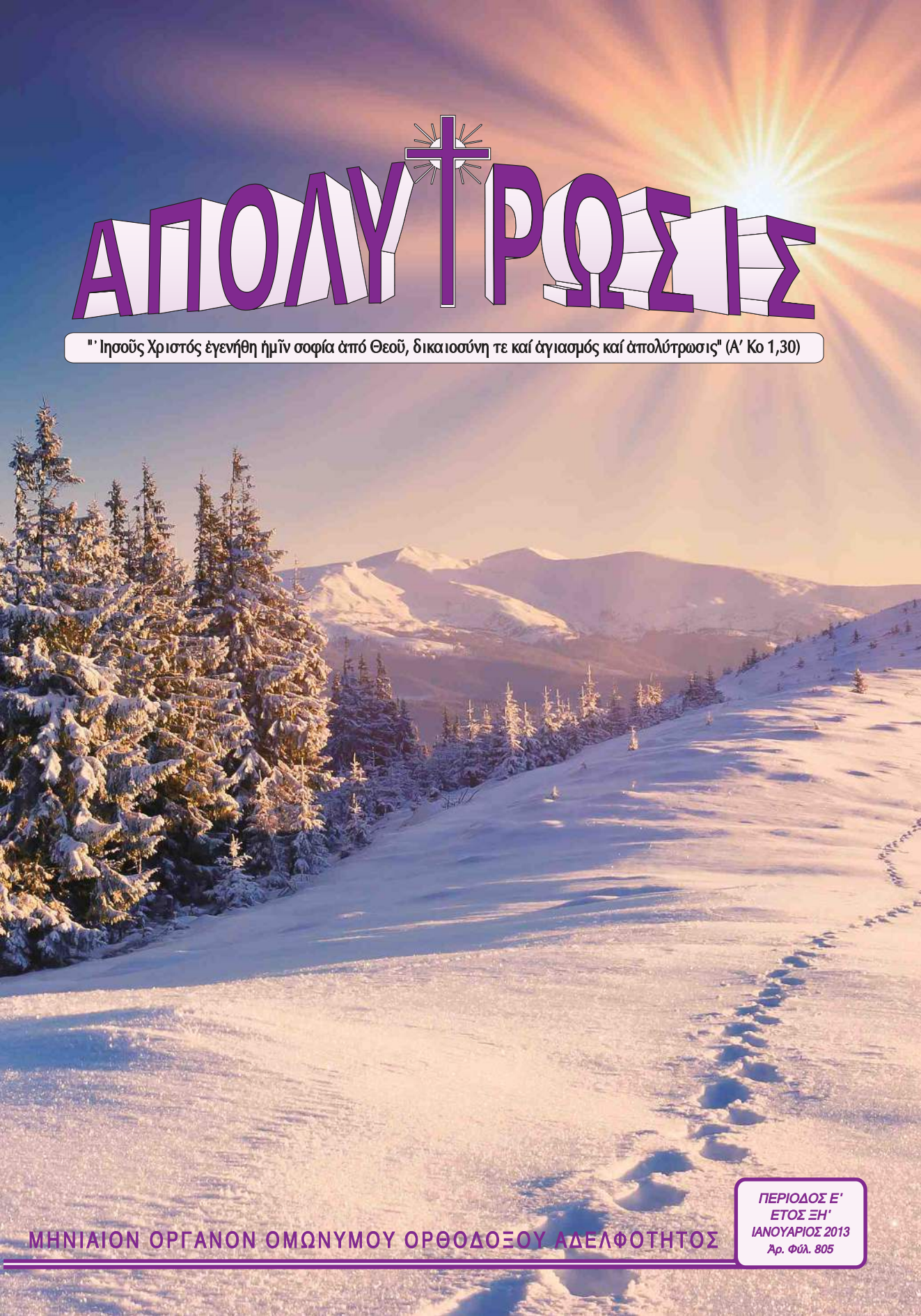

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

"Ιησοῦς Χριστός ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις" (Α' Κο 1,30)

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

τεύχος 805, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2013

Περιεχόμενα

4

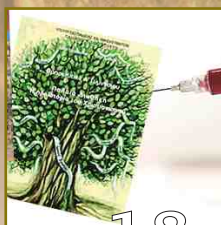

6

8

Κάνε συνάλλαγμα!	3
Γιά τήν ειρήνη του κόσμου	4
Από τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς	6
«Όλα γιά τό παιδί»	8
Στόν Ἀι-Γιάννη τόν Πρόδρομο (ποίημα).....	10
Ψαλμός 109ος (Α΄)	11
Τρίτη Μυσταγωγική Κατήχηση στό Χρίσμα	14
Συζητώντας τά γεγονότα.....	16
Μεταλλαγμένα Θρησκευτικά	18
Ένας ἄλλιώτικος ἀγώνας.....	20
Ἡ δύναμη τῆς σιωπῆς.....	22
Ὁ ἐθνομάρτυς μητροπολίτης Γρεβενῶν	
Αἰμιλιανός (1877-1911)	23
Ἀνταπόδομα (διήγημα).....	24
Από ἐπιστολές πού λάβαμε	27
Ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος.....	28
«Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τόν Θεόν»	30

18

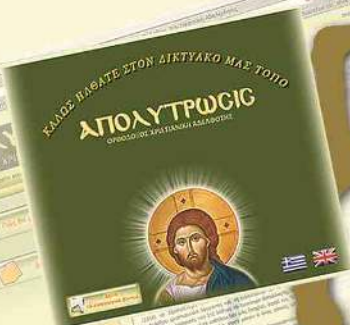

20

28

Γιά τήν Ἀδελφότητά μας καί τίς δραστηριότητές της καθώς καί γιά ἐνδιαφέροντα θέματα, πνευματικά, ἀντιαιρετικά, ἐκπαιδευτικά, μπορείτε νά ἐνημερωθεῖτε ἀπό τήν ιστοσελίδα μας
www.apolytrosis.gr

μήνα: ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Κάνε συνάλλαγμα!

Δέν λάμπει βέβαια -άλλωστε ό,τι λάμπει δέν είναι χρυσός- άξιζει όμως χρυσάφι. Είναι πολύτιμος καί, όπως όλα τά πολύτιμα, λιγοστός. Όταν έχεις κάτι πολύτιμο καί σέ μικρή ποσότητα, τό φυλάγεις σάν τά μάτια σου. Λίγος, πολύτιμος καί σημαντικός γιά τόν καθένα μας ό χρόνος. Πεπερασμένος αλλά καθοριστικός γιά τή ζωή μας τόσο τήν προσωρινή όσο καί τήν αιώνια.

Πώς θά αντιδρούσαμε, άν κάποια στιγμή μᾶς ειδοποιούσαν ότι δέν υπάρχει άλλο ψωμί ή τό χειρότερο δέν υπάρχει άλλο νερό; Θεωρούμε αμφίβολο έως άπίθανο νά συμβεί κάτι τέτοιο; Άδιαμφισβήτητα όμως στήν προσωπική μας ιστορία θά έρθει κάποτε ή ώρα πού θά άκουσεϊ ή φωνή της Άποκαλύψεως· «χρόνος ούκέτι έσται» (Απ 10,6). Κι από κεϊ καί ύστερα; Πίσω από τό σκοτεινό παραπέτασμα τό μόνο πού θά βρούμε νά μᾶς περιμένει είναι ό,τι αγοράσαμε μέ τό χρυσάφι του χρόνου πού είχαμε στή διάθεσή μας.

Είναι χρυσάφι ό χρόνος! Ό Θεός μᾶς έδωσε τήν εϋλογία νά είμαστε κυρίαρχοι, έξουσιαστές του χρόνου, αλλά αυτή ή έξουσία μας είναι υπό προθεσμία. Όταν ή προθεσμία λήξει, δέν θά έχουμε πιά χρόνο. Γι' αυτό τώρα μόνο μπορούμε νά τόν εκμεταλ-

λευτούμε καί πρέπει νά τόν εκμεταλλευτούμε σωστά, νά τόν επενδύσουμε άποδοτικά σέ Τράπεζα έγγυημένη. Η μόνη Τράπεζα έδω στή γη πού δέχεται αυτό τό είδος χρυσοϋ καί μπορεί νά τό μετατρέπει σέ αιώνιο συνάλλαγμα είναι ή Έκκλησία. Μόνο αυτή μέ τά Μυστήριά της μπορεί νά επανορθώνει τό παρελθόν, νά αγιάζει τό παρόν καί νά ετοιμάζει ένα έλπιδοφόρο καί ένδοξο μέλλον.

Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε είναι άνάγκη νά γίνουμε ίκανοί έμποροι μέ στόχο τόν ουρανό καί τήν ούράνια βασιλεία. Έκεϊ είναι ό θησαυρός μας, εκεί ή αιώνια πατρίδα μας, εκεί τό μέλλον μας, εκεί ή έλπίδα καί ή προοπτική μας. Νά αξιοποιήσουμε τόν χρόνο της ζωής μας «έξαγοραζόμενοι τόν καιρόν» (Εφ 5,16). Καθημερινά νά αγωνιζόμαστε μέ ταχύτητα ώστε νά μήν χάνουμε τίς ευκαιρίες της σωτηρίας, καί μέ ακρίβεια, χωρίς άμέλεια καί άδιαφορία.

Μία τέτοια εκμετάλλευση του χρόνου δίνει άλλη διάσταση στήν καθημερινότητά μας. Δέν τήν αφήνει νά καταβαρθρωθεί στά άδιέξοδα. Τήν ανάγει σέ άξία μοναδική, συνάλλαγμα γιά τήν αιώνιότητα.

Α.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Έφόσον
μέσα στην καρδιά μας
ζή ή ιδιοτέλεια
καί ή άδυσώπητη
έπιθυμία
«νά κερδίζω
καί νά έπιβάλλομαι»,
γιά ποιά ειρήνη
μιλάμε;

Ίανουάριος, αλλά οί καμπάνες τών Χριστουγέννων ήχοϋν άκόμη δυνατά. Άλ- λωστε καί ή περιτομή τοϋ Κυρίου καί τά Θεοφάνια στόν ίδιο κύκλο έντάσσονται: στην έπιφάνεια τής Χάριτος, στην φανέ- ρωση τοϋ Θεοϋ «έν σαρκί» (Ττ 2,11· Α΄ Τι 3,16).

Ή ένανθρώπηση τοϋ Θεοϋ δέν είναι άπλως ένα μοναδικό γεγονός· είναι ή πιό κρίσιμη στιγμή τής ανθρώπινης ιστορίας. Είναι ή άρχή τής ζωής μας, τής άληθινής, τής αιώνιας ζωής. Ή άμαρτία είχε καταδι- κάσει τόν άνθρωπο άδυσώπητα. Μās άπο- μάκρυνε άπό τόν Θεό, τήν πηγή τής ζωής, καί μās ύποδούλωσε στην φθορά καί στόν θάνατο. Κι ένω ως παραδομένοι στην ά- μαρτία ήμασταν άξιοι μυρίων κολάσεων, όπως θά έλεγε ό άγιος Ίωάννης Χρυσό- στομος, ό Κύριος άπό τήν άπειρη άγάπη Του γιά μās όχι μόνο μακροθύμησε άπέ- ναντί μας, αλλά τήν άποτυχία μας τήν έ- κανε ύπόθεσή Του. Έγινε άνθρωπος, έ- νωσε τήν θνητή μας φύση μέ τήν δική Του τήν άθάνατη καί τήν αναγέννησε· μās χάρισε τό ύπέροχο δώρο νά μπορούμε νά γίνουμε πολίτες τής Βασιλείας Του. Καί πιό πολύ άκόμη: καθώς έγινε άδελφός μας (βλ. Έβ 2,11-12), χάρισε σέ όλους μας τήν υίοθεσία, νά άναδειχθούμε παιδιά τοϋ Θεοϋ καί κληρονόμοι Του· «καί οϋπω έφανερώ- θη τί έσόμεθα» (Α΄ Ίω 3,2), τό μέλλον είναι άκόμη πιό λαμπρό, οί εύλογίες Του είναι άτελείωτες.

Όλα αύτά τά ύπέροχα δώρα ή άγία Γραφή τά όνομάζει μέ ποικίλα όνόματα, αλλά έδω θά σταθώ σ΄ ένα μόνο: τά λέει «εί-

ρήνη». Στην γλώσσα βέβαια τοῦ κό-
σμου μας εἰρήνη σημαίνει ἀπουσία
πολέμου, συγκρούσεων καί διενέξε-
ων. Νά μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά ζῇ ἐ-
λεύθερα, χωρίς τήν ἀπειλή τῶν ὀ-
πλων καί τῆς βίας· πέρα ἀπό τά ὅρια
τῆς ἐπιβολῆς καί τοῦ καταναγκα-
σμοῦ. Μὲ ἄλλα λόγια πρόκειται γιά
μία κατάσταση ἐξωτερική, πού κα-
τακτᾶται. Εἶναι ὅμως ρεαλιστική μιά
τέτοια προσδοκία; Ἐχει πιθανότη-
τες αὐτή ἡ εἰρήνη νά γίνει ποτέ πρα-
γματικότητα; Ἡ ἱστορία ἔδειξε πῶς
ὄχι. Τό στοίχημα τοῦ ποικιλώνυμου
διαφωτισμοῦ πού πρότεινε σάν σί-
γουρη μέθοδο γιά τήν εὐημερία τῆς
ἀνθρωπότητας τήν θεοποίηση τοῦ
ὀρθολογισμοῦ, ἀποδείχθηκε τραγω-
δία. Καί δέν χρειάζεται κόπος γιά νά
τεκμηριωθεῖ αὐτή ἡ διαπίστωση.
Μόνο στὸν προηγούμενο αἰῶνα,
πού καυχήθηκε μὲ ἔπαρση γιά τίς
ἐπιστῆμες, τίς ἀνακαλύψεις καί τήν
ἀποδέσμευσή του ἀπὸ «θεοὺς καί ἀ-
φέντες» -τήν ἀθεΐα του-, σημειώθη-
καν δύο παγκόσμιοι πόλεμοι μὲ ἐκα-
τομμύρια θύματα. Τέτοια «πρόο-
δος»! Τέτοια «εἰρήνη»!

Ἡ χριστιανικὴ πίστη εἶναι ἡ μό-
νη πρόταση ζωῆς πού δέν τρέφει αὐ-
ταπάτες. Γι' αὐτήν ἡ εἰρήνη τοῦ κό-
σμου, πού χτίζεται καί ἐξαντλεῖται
ἔξω ἀπὸ μᾶς καί στὰ ὅρια τῶν δυνα-
τοτήτων μας, εἶναι καταδικασμένη.
Ἐφόσον μέσα στὴν καρδιά μας ζῇ ἡ
ἰδιοτέλεια καί ἡ ἀδυσώπητη ἐπιθυμία
«νά κερδίζω καί νά ἐπιβάλλομαι», γιά
ποιὰ εἰρήνη μιλάμε; Ὁ θεόπνευστος
Ἰάκωβος εἶναι ἐπ' αὐτοῦ ἀφοπλιστι-

κός· «Πόθεν πόλεμοι καὶ μάχαι ἐν
ὑμῖν; οὐκ ἐντεῦθεν, ἐκ τῶν ἡδονῶν
ὑμῶν τῶν στρατευομένων ἐν τοῖς
μέλεσιν ὑμῶν; ἐπιθυμεῖτε, καὶ οὐκ ἔ-
χετε· φονεύετε καὶ ζηλοῦτε, καὶ οὐ
δύνασθε ἐπιτυχεῖν· μάχεσθε καὶ πο-
λεμεῖτε, καὶ οὐκ ἔχετε» (Ἰα 4,1-2).
Καί ἂν ὑποθέσουμε ὅτι κάποτε ἐπι-
βαλλόταν παγκόσμιος ἀφοπλισμός
καὶ ἔπαυε κάθε σύγκρουση, μέχρι
πότε ἄραγε θά διαρκοῦσε αὐτή ἡ κα-
τάσταση; Ἡ ἀπάντηση δέν νομίζω
ὅτι θέλει πολλή σκέψη· μέχρι τήν
στιγμὴ πού κάποιος θά τσάκιζε τό
χέρι κάποιου ἄλλου φωνάζοντας:
«Ἄς' το κάτω αὐτό· εἶναι δικό μου!». Ἀμέσως τότε ἡ εἰρήνη θά περνοῦσε
στό παρελθόν.

Εἶπα πιὸ πάνω ὅτι στὴν γλώσσα
τῆς ἀγίας Γραφῆς καί τῆς Ἐκκλησί-
ας «εἰρήνη» ὀνομάζεται ἡ σάρκωση
τοῦ Χριστοῦ καί τά δῶρα της, ἡ κα-
τάργηση τοῦ θανάτου καί ἡ υἱοθεσία
μας ἀπὸ τὸν Θεό. Ἄς σκεφτοῦμε:
Ποῦ ριζώνουν οἱ ἰδιοτελεῖς ἐπιθυμί-
ες μας, τό κυνήγι τῶν συμφερόντων
μας, ὁ ἐγωισμός μας καὶ ἄρα ὁ πό-
λεμος καί ἡ σύγκρουση μὲ τὸν συν-
άνθρωπό μας; Δέν πηγάζουν ἀπὸ
τήν ἀποθέωση τοῦ ἐγώ μας καί τὸν
φόβο τοῦ θανάτου; Ἄν ἡ ἁμαρτία
δέν ἀμαύρωνε τήν εἰκόνα τοῦ Κυρί-
ου μέσα μας, τότε θά ἀντιλαμβανό-
μασταν ὅτι δέν εἴμαστε -ὅπως μᾶς
ἐξαπάτησε ὁ Σατανᾶς- θεοί, καὶ συν-
επῶς κυρίαρχοι καὶ ἐξουσιαστές. Καί
ἂν ὁ θάνατος δέν κρατοῦσε δέσμια
τήν ὑπαρξή μας στὰ πλοκάμια του
(βλ. Ἐβ 2,15), δέν θά παλεύαμε γιά

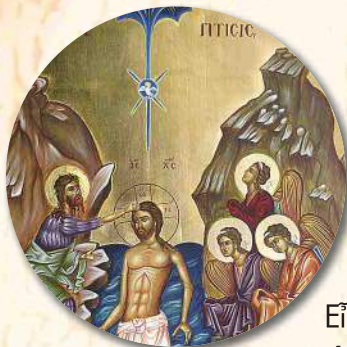
τὴν ζωὴν μας ἀκόμῃ καὶ καταπατώντας καὶ συνθλίβοντας τὸν ἄλλο.

Γι' αὐτὸ ἦλθε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον μας: γιὰ νὰ μᾶς ἀπαλλάξει ἀπὸ αὐτὲς τίς βασανιστικές ἀλυσίδες. Γι' αὐτὸ ὁ Ἰδιος καὶ τὸ εὐαγγέλιό Του λέγονται «εἰρήνη» (Ἐφ 2,14). Γι' αὐτὸ καὶ οἱ κήρυκὲς Του εἶναι «ὥς ὠραῖοι» (Ρω 10,15), δηλαδὴ σὰν τὴν «ῥα», σὰν τὴν ἄνοιξη: ἐπειδὴ κομίζουν τὴν ἀληθινὴ καὶ μοναδικὴ εἰρήνη μέσα στό καταχρῆμνον ἑνός κόσμου συμπαλαιασμένου ἀπὸ τίς ψευτοειρῆνες του.

Ἀδελφέ μου, τὸ ξεκίνημα τῆς καινούργιας χρονιᾶς ἅς σημάνει καὶ μιὰ ἄλλη ἀρχή. Ὁ κόσμος παραπαίει. Ἐχει ἄμεση ἀνάγκη ἀπὸ τὴν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ. Ἄς τὸν βοηθήσουμε· ἐμεῖς· σήμερα. Ἄς τοῦ δείξουν οἱ Χριστιανοὶ μὲ τὸν λόγο καὶ τὴν ζωὴ τους ποῦ πρέπει νὰ κατευθυνθεῖ. Ἐχουν χρέος νὰ τὸ κάνουν.

Εὐάγγελος Α. Δάκας

Ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακὴ 6/1

«... ἡ τῆς Τριάδος
ἐφανερώθη προσκύ-
νσις ...» (Τροπάριο
τῶν Θεοφανίων)

Εἶναι μοναδικὴ ἀποκάλυψη ὁ τριαδικὸς Θεὸς μέσα στὴν Καινὴ Διαθήκη. Βεβαίως δὲν καταλαβαίνουμε πῶς ὁ Θεὸς εἶναι τριαδικός, καταλαβαίνουμε ὅμως γιατί εἶναι τριαδικός: διότι εἶναι ἀγάπη. Ἀγάπη ὁ Θεός. Κι ἂν εἶναι ἀγάπη καὶ εἶναι μόνος του, ποιὸν ἀγαπᾷ; Ὁ Πατὴρ ἀγαπᾷ τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον μὲ μιὰ τέλεια ἀγάπη. Νὰ λοιπὸν πῶς τὸ δόγμα τῆς ἁγίας Τριάδος, ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀλήθεια τῆς πίστεως, συνδέεται μὲ τὸ μεγαλύτερο μήνυμα τῆς ζωῆς μας, ποῦ εἶναι τὸ **μήνυμα τῆς ἀγάπης**, τῆς ἀδελφосύνης, τῆς ἐνότητος.

Τῆς ἐνότητος καὶ

τῆς εἰρήνης τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν ἑαυτό του, μέ τόν συνάνθρωπό του καί μέ τόν Θεό.

Κυριακή 13/1

**«... μετανοεῖτε·
ἤγγικε γάρ ἡ
Βασιλεία τῶν
οὐρανῶν» (Μθ
4,17)**

Βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι ὅλα τά ὑψηλά καί μεγάλα πού λαχταράει ὁ ἄνθρωπος, ἡ αἰώνια ζωή καί ἡ αἰώνια μακαριότητά του. Ὁ Κύριος συνδέει τή μετάνοια μέ τή βασιλεία του. Εἶναι ἡ θύρα γιά νά μπεῖ κανείς στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἀλλά εἶναι καί ἡ ὁδός καί ἡ πορεία, ἀφοῦ ἡ μετάνοια δέν εἶναι μία ἀποφασιστική στιγμή ἀλλά συνεχῆς τρόπος ζωῆς. **Συνεχῶς μετανοῶ**, ἕως ὅτου φθάσω κοντά στόν Κύριό μου στόν οὐρανό.

Κυριακή 20/1

**«... ἡ πίστις σου
σέσωκέ σε» (Λκ
17,19)**

Ὁ Κύριος ἔδωκε καί στούς δέκα λεπρούς τή θεραπεία ἀφοῦ τό ζήτησαν. Στόν ἕνα ὅμως ἔδωσε καί τή σωτηρία, τήν αἰωνιότητα. Δέν τό ζήτησε, ἀλλά εὐχαρίστησε γιά τή δωρεά τῆς ἰάσης. Δόξασε τόν Θεό. Ἡ ἀληθινή πίστη ἔχει καί ὁμολογία καί εὐγνωμοσύνη, κι αὐτή ἡ εὐ-

γνωμοσύνη ὁλοκληρώνει τήν πίστη. Ὁ Κύριος θέλει ὁλοκληρωμένη τήν πνευματική μας προσωπικότητα, ἡ ὁποία μέ ὅλες τίς ἐκδηλώσεις, μέ ὅλες τίς δυνάμεις της νά γονατίζει μπροστά στόν Θεό, νά ἀγκαλιάζει καί νά φιλεῖ τά πόδια του, νά τόν ὁμολογεῖ καί νά τόν δοξάζει.

Κυριακή 27/1

**«... ἐζήτει
ἰδεῖν τόν
Ἰησοῦν...»
(Λκ 19,3)**

Ὁ Θεός θέλει τή σωτηρία μας, ψάχνει νά μᾶς βρεῖ, μᾶς ζητάει, ἀλλά χρειάζεται κι ἐμεῖς νά ἀναζητήσουμε τόν Ἰησοῦ. Μέσα στίς καρδιές μας νά ἀνάψει αὐτή ἡ φλόγα, ἡ λαχτάρα νά δοῦμε, νά συναντήσουμε τόν Ἰησοῦ. Ὅσοι τόν βρήκαμε καί τόν συναντήσαμε μπορούμε νά τόν ζητήσουμε **ξανά καί συνεχῶς νά τόν ζητοῦμε**. Καί ὅσο συνεχῶς τόν ζητοῦμε, τόσο καλύτερα τόν γνωρίζουμε, τόσο ὠραιότερος μᾶς φαίνεται, τόσο γλυκύτερος, τόσο συγγενέστερος, τόσο δικός μας, ὥσπου νά φθάσουμε νά γίνουμε ἕνα μαζί του. Αὐτός νά εἶναι ὁ δικός μας κι ἐμεῖς οἱ δικοί Του.

Στεργίου Ν. Σάκκου

(ἐκλογή ἀπό λειτουργικά κηρύγματα)

«ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ»

Έτσι συνηθίζουμε νά λέμε ἑμεῖς οἱ μεγάλοι. Τό παιδί ἀποτελεῖ ἀντικείμενο λατρείας, ὁ ἥλιος περί τόν ὁποῖο περιφέρονται ὡς πλανῆ-τες οἱ γονεῖς, ἰδι-αίτερα ἂν ὁ ἥλιος εἶναι μονογενής. Σ' αὐτό ἔχει ἀφιε-ρωθεῖ καί μία ἡ-μέρα τοῦ ἔτους. Ποιό ἄραγε τό νό-ημα τῆς ἀφιέρω-σης; Μήπως στήν πραγματικότητα οἱ ὑπόλοιπες δέν εἶναι γιά τό παιδί;

Καθώς στή σύγχρονη πυρηνι-κή οἰκογένεια δέν ὑπάρχει θέση γιά τοὺς παπποῦδες καί τίς γιαγιάδες, τά παιδιά -δυό κατά κανόνα μέ τάση πτωτική πρὸς τή μονάδα- ἀνατρέφονται χωρίς νά γευ-θοῦν τή μητρική στοργή, τήν ὁποία ἐξύ-μνησαν ποιητές κατά τό παρελθόν. Ἡ μητέρα ἐπιστρέφει ἀπὸ τήν ἐργασία της τσακισμένη ἀπὸ τήν κούραση, ἐπιδίδεται ἀμέσως στίς ἐργασίες τοῦ σπιτιοῦ καθώς ὁ ἄνδρας, ἀνατολίτης κατά τίς συνήθειες σύμφωνα μέ τήν καύχησή του, σπανίως δίνει χέρι βοήθειας. Σπάνια εἶναι καί ἡ συνάθροιση γύρω ἀπὸ τό οικογενειακό τραπέζι λόγω τῶν ὥραριων ἐργασίας. Οἱ καυχώμενοι διαρκῶς γιά τήν κατάντια τῆς κοινωνίας προβάλλουν ὡς λύση τό σχο-λεῖο μακρᾶς διάρκειας λειτουργίας («ὀ-λοήμερο» καλεῖται). Αὐτό μπορεῖ νά ἀ-παλλάξει τή μητέρα ἀπὸ τήν ἔγνοια τῆς τροφῆς. Βλέπετε εἶναι διάχυτη ἡ ἀντίλη-ψη, καί ἄς μὴν ὁμολογεῖται, ὅτι τό παιδί

εἶναι ζῶο πρὸς πάχυνση. Γι' αὐτό καί ἡ παιδική παχυσαρκία λαμβάνει ἐκρηκτικές διαστάσεις στὸν κόσμον τῆς ἀφθονίας. Τά παιδιά ἐδῶ τρῶνε καί τό ψωμί τῶν πει-νασμένων παιδιῶν τοῦ φτωχοῦ κόσμου καί καταστρέφουν τήν ὑγεία τους.

Ἡ Πολιτεία ἐπι-τίθεται πλέον φανε-ρά κατὰ τῆς οἰκογέ-νειας! Θέλει νά ἐπι-βάλει δυσβάστακτο φόρο -τιμωρία τῆς τεκνογονίας. Ἐπιτεῖ-νει τά ὥραρια λει-τουργίας τῶν κατα-

στημάτων, ὥστε οἱ αὐτοαπασχολούμενοι νά ἐξοντωθοῦν καί νά ἐπιβιώσουν οἱ παν-ίσχυροι τῶν οικονομικῶν καρτέλ, οἱ ὁποῖοι μέ γλίσχρο μισθό θά ἀπασχολοῦν ἐπὶ δωδεκάωρο καί πλέον τοὺς ὑπαλλή-λους τους. Μάλιστα ὑπάρχει στίς προθέ-σεις τῆς κυβέρνησης ἡ ἀδειοδότηση λει-τουργίας τῶν καταστημάτων καί κατὰ κά-ποιες Κυριακές, ρύθμιση πού ἰσχύει ἤδη γιά ὅλες τίς Κυριακές στοὺς παραθεριστι-κοὺς οἰκισμοὺς. Αὐτά τά μέτρα, ὑποστη-ρίζουν οἱ ἀρμόδιοι, θά τονώσουν τήν ἀ-γορά. Ἐτσι θά ἐκλείψει σταδιακά καί ἡ οικογενειακή σύναξη τῆς Κυριακῆς, κα-τά τήν ὁποία τά παιδιά ἔχουν τήν εὐκαιρία νά βλέπουν καί τοὺς δυό γονεῖς συνάμα καί νά γεύονται τίς ἐκδηλώσεις τῆς ἀγά-πης τους χωρίς τό ἄγχος πού τοὺς συνο-δεύει τίς καθημερινές.

Τά παιδιά θά διαθέτουν στοῦ μέλλον ἀκόμη περισσότερες ὥρες στήν τηλεό-

ραση ή στο διαδίκτυο. Βέβαια τό πάνθ' ὁρῶν Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο επέβαλε νά προβάλλεται πρίν ἀπό κάθε ἐκπομπή εἰδικό σῆμα περί τῆς καταλληλότητας ἢ μή αὐτῆς. Φυσικά δέν ἀσχολήθηκε μέ τό πόσες ὥρες ἀπουσιάζουν οἱ γονεῖς ἀπό τό σπίτι. Ὅσο γιά τούς ἐφήβους, αὐτοί βυθίζονται ὀλοένα καί περισσότερο στόν ἀχανή κόσμο τοῦ διαδικτύου. Μέσω τῆς εἰκονικῆς πραγματικότητας ἀναπληρώνουν τήν ἔλλειψη εἰλικρινοῦς φιλίας, συντροφικότητας -ἢ ὅποια ἀφανίστηκε μαζί μέ τό ὁμαδικό παιχνίδι-, διαπροσωπικῶν σχέσεων. Τό τί βλέπουν τά παιδιά καί οἱ ἔφηβοι περιττό νά ἀναφερθεῖ. Ἄς μήν εἴμαστε ὑποκριτές. Πολλές φορές βλέπουμε μαζί τά αἴσχη, τή σαβούρα πού μᾶς προσφέρουν οἱ καναλάρχες.

Τό παιδί γίνεται ἔφηβος καί ἐξορμᾷ γιά τήν κατάκτηση τοῦ κόσμου. Δέν χόρτασε στοργή, δέν γεύτηκε τήν ὁμορφιά τῆς φύσης, δέν ἔμαθε πῶς βγαίνει τό ψωμί. Ἀπό τήν ἄλλη τά ἔμαθε ὅλα, τά θέλει ὅλα, γρήγορα καί ἄκοπα! Αὐτό τοῦ δίδαξε ἡ πλανεύτρα μικρή ὀθόνη. Καί ἐκεῖ ἔξω τόν καρτερεῖ ἡ κοινωνία, νά τοῦ δείξει τό ἄγριο πρόσωπό της, τοῦ ἀνηλεοῦς ἀνταγωνισμοῦ. Καί ὁ ἔφηβος, προδομένος ἀπό τούς γονεῖς, τούς ἐκπαιδευτικούς καί τήν Πολιτεία, παραδίδεται ἀμαχητί, καθῶς βλέπει νά ὀρθώνονται ὀλόγυρά του ἀδιέξοδα. Ποιά ἡ λύση; Ἡ φυγή ἀπό τήν πραγματικότητα. Ἐσωστρέφεια καί κατάδυση σέ μεγαλύτερα βάθη τοῦ διαδικτύου ἢ ἐξωστρέφεια πρὸς διασκέδαση μέ ἀναζητήση διεξόδου στοὺς τεχνητοὺς παραδείσους. Κατάχρηση οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν ἀρχικά, χρήση ναρκωτικῶν οὐσιῶν στή συνέχεια, ἀχαλίνωτος ἐρωτισμός τό ἐπιστέγασμα. Καί ἀρκετοί ἀπό ἐμᾶς τούς φρόνιμους μεγάλους, τούς «ἄψογους», σπεύδουμε νά καταγγείλουμε τούς νέους

ὡς διεφθαρμένους! Γιατί; Ἐπειδὴ ἀρνήθηκαν νά κληρονομήσουν τήν ὑποκρισία μας. Ἄλλοι πάλι ἀναλώνονται μέ περισσή ὑποκρισία νά τονίζουν ὅτι τά παιδιά καί οἱ ἔφηβοι ἀγνοοῦν, γι' αὐτό καί πρέπει νά βελτιωθεῖ ἡ ἐκπαίδευση, νά γίνονται σεμινάρια καί ἄλλα. Σέ ποιούς; Στά παιδιά, πού ἀπό τήν ἡλικία τοῦ νηπιαγωγείου ἔχουν ἰδεῖ ἀμέτρητες σκηνές τῶν συνεπειῶν τοῦ οἰνοπνεύματος, τῶν ναρκωτικῶν, τοῦ ἐρωτισμοῦ. Οἱ νέοι γνωρίζουν πολύ καλά τίς συνέπειες. Ἡ ἐπιλογή τους εἶναι ἐνσυνείδητη, ἐπειδὴ ἐμεῖς δέν τούς διδάξαμε ὅτι ἡ ζωὴ ἔχει νόημα, ὅταν τήν παλεύεις ὡς ἴσος πρὸς ἴσο καί δέν ἀναμένεις τά πάντα νά πέσουν ἀπό τόν οὐρανό. Ὅτι ἀξίζει, ὅταν γεύεσαι τή στέρηση, τήν ἀδικία, τήν ἐκμετάλλευση νά συνεχίσεις νά ὀνειρεύεσαι. Τί; Ἐναν τίμιο ἀγώνα γιά τόν ἐπιούσιο ἄρτο, μιά εὐτυχισμένη οἰκογένεια μέ αὐτάρκεια, τήν ἀνακούφιση τοῦ πάσχοντος συνανθρώπου, ἕναν δικαίω-τερο κόσμο.

Τί ἀπ' ὅλα αὐτά διδάξαμε στά παιδιά μας; Δέν εἶχαμε ὡς πρωταρχικό στόχο νά μήν τούς λείψει κάτι; Δέν φυγαδεύσαμε τά ἰδανικά, μήπως καί σαγηνευτοῦν ἀπ' αὐτά καί δέν καταφέρουν νά ὀρθοποδήσουν στήν κοινωνία, ὅπου κανένας δέν προκόβει μέ τόν σταυρό στόν ὦμο; Δέν προβάλαμε ὡς μοναδική ἀξία τό χρῆμα καί ὡς τρόπο ζωῆς τόν καταναλωτισμό; Βέβαια στήν ὑπερπροσπάθεια πρὸς ἐξασφάλιση τοῦ μέλλοντός τους, τούς ἀφήσαμε καί χρέος μᾶλλον σημαντικό γιά τά δεδομένα, ὅπως ἔχουν πλέον διαμορφωθεῖ!

Τελικά τί κάναμε γιά τό παιδί; Τό σκοτώσαμε ἀγέννητο ἢ γεννημένο, ἐπειδὴ ἡ κοινωνία μας εἶναι ἐχθρική πρὸς τό παιδί.

Ἀπόστολος Παπαδημητρίου

ΙΩ.

Ὁ ΑΠΟ
ΔΕ

ΣΤὸν Ἀι-Πάννη Τὸν Πρόδρομο

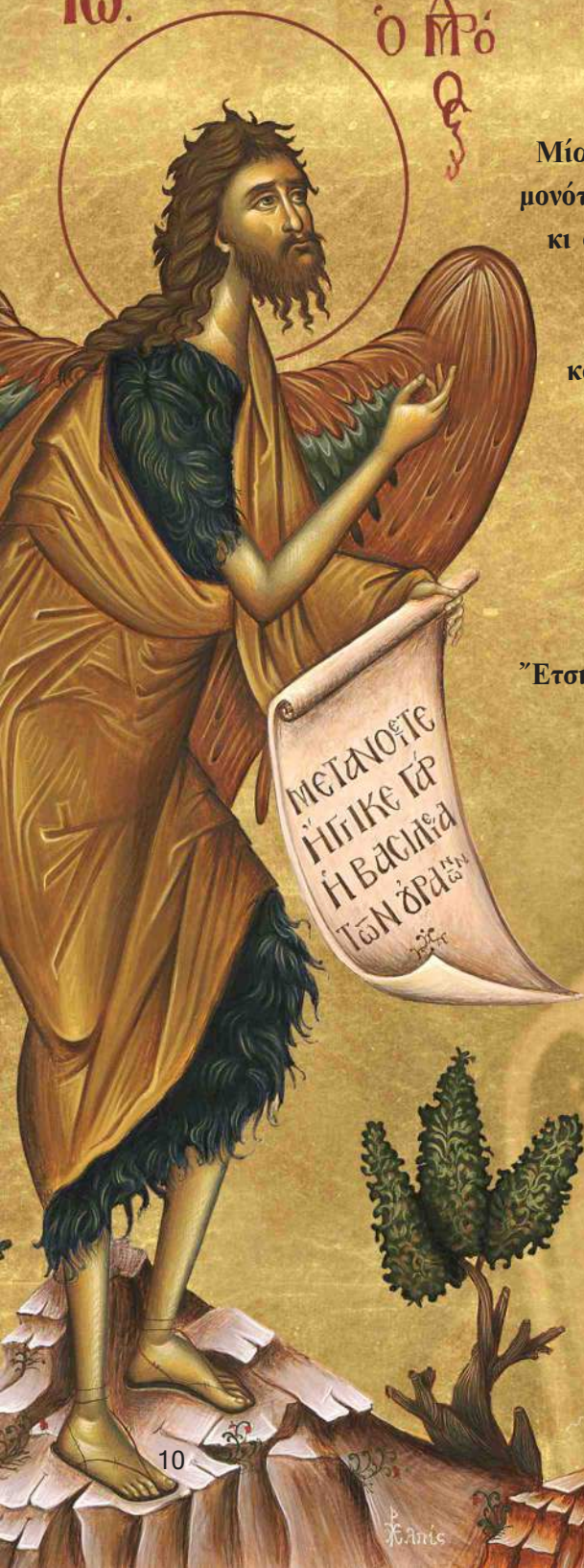
Μίαν ἄλλη γλῶσσα οἱ ἄνθρωποι, θαρρεῖς, μιλοῦνε
μονότονα σέ μιά ἄλλη σκέψη ὁ νοῦς τους πειθαρχεῖ
κι οἱ ἀρχαῖες φωνές μήτε πού τούς ἀγγίζουν πιά.

Πῶς ξαφνικά στερέψαν τά χαρούμενα νερά
καί τά λουλούδια μαραθῆκανε κι οἱ πρασινάδες
καί μείναμε καταμεσῆς στήν ἄνυδρη ἔρημο!

Ὅμως τό ξέρουμε, Ἀγωνιστή ἀσυμβίβαστε.
Ἀκατανίκητη στάθηκε ἐκείνη ἡ χάλκινη
φωνή βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Ἔτσι κι ἐμεῖς τά ματωμένα ἀχνάρια ἀκολουθώντας
θά ἐπιμένουμε στό ἐγερτήριο σάλπισμα:
Ὁ Κύριος ἐγγύς, ὁ Κύριος ἐγγύς!

Ἰ. Α. Νικολαΐδης

Ψαλμός 109ος: Ποιός είναι ο Χριστός;

(Α')

Ο 109 ψαλμός είναι μικρός, μέ επτά μόνον στίχους, αλλά χαρακτηρίστηκε από πολλούς έρμηνευτές, παλαιότερους καί νεώτερους, ως ο πιο ύπεροχος, ο πιο θαυμαστός καί καταπληκτικός από όλους τούς ψαλμούς της Παλαιάς Διαθήκης. Κατά τον άγιο Αύγουστινο, μέ λίγα λόγια λέγει άπειρα πράγματα. Άποτελεί περίληψη όλου του εύαγγελίου, σύνοψη του σχεδίου της σωτηρίας μας, κορωνίδα καί θησαυροφυλάκιο όλων των δογμάτων της πίστεώς μας! Στιχουργός του είναι ο προφητάναξ Δαβίδ, όπως δηλώνει καί η έπιγραφή «Ψαλμός τῷ Δαυίδ». Ο ψαλμός αυτός αναφέρεται πολύ συχνά μέσα στην Καινή Διαθήκη.

Ψαλμός 109

¹Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου·
κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς
ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν
σου.

²Ράβδον δυνάμεως ἐξαποστελεῖ
σοι Κύριος ἐκ Σιών, καί κατακυρίευσεν
ἐν μέσῳ τῶν ἐχθρῶν σου.

³Μετὰ σοῦ ἡ ἀρχὴ ἐν ἡμέρᾳ τῆς
δυνάμεώς σου ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν
ἀγίων σου· ἐκ γαστροῦ πρὸ ἐωσφόρου
ἐγέννησά σε.

⁴Ὡμοσε Κύριος καὶ οὐ μεταμελη-
θήσεται· σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ
τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Μετάφραση

¹Εἶπε ὁ Κύριος στὸν Κύριό μου·
Κάθισε στὰ δεξιά μου, ὥσπου νά βάλω
τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιο στὰ πόδια
σου.

²Ραβδί δυνατό θά σοῦ ἐξαποστείλει
ὁ Κύριος ἀπὸ τὴν Σιών, καί κατακυ-
ρίευσεν ἀνάμεσα στοὺς ἐχθρούς σου.

³Δικὴ σου ἡ ἐξουσία κατὰ τὴν ἡμέ-
ρα τῆς δυνάμεώς σου· μέσα στὴν λαμ-
πρότητα τῶν ἀγίων σου· ἀπὸ τὴν γασ-
τέρα μου πρὶν ἀπὸ τὴν δημιουργία
τῶν ἀγγέλων σέ γέννησα.

⁴Ὁρκίσθηκε ὁ Κύριος καὶ δέν θά τό
μεταنيώσει. Σὺ εἶσαι ἱερέας αἰώνιος
κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

⁵Κύριος ἐκ δεξιῶν σου συνέθλασεν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς αὐτοῦ βασιλεῖς·

⁶κρινεῖ ἐν τοῖς ἔθνεσι, πληρώσει πτώματα, συνθλάσει κεφαλὰς ἐπὶ γῆς πολλῶν.

⁷ἐκ χειμάρρου ἐν ὁδῷ πίεται· διὰ τοῦτο ὑψώσει κεφαλὴν.

⁵Ὁ Κύριος στά δεξιὰ σου συνέτριψε τὴν ἡμέρα τῆς ὀργῆς του βασιλεῖς·

⁶θά κρίνει ἀνάμεσα στά ἔθνη, θά γεμίσει μέ πτώματα, θά συντρίψει τά κεφάλια πολλῶν πάνω στὴν γῆ.

⁷Ἀπό χειμάρρο καθ' ὁδὸν θά πιεῖ· τότε θά ὑψώσει τό κεφάλι.

Α'. Ὁ ἕνας τῆς Τριάδος

Στόν πρῶτο στίχο τοῦ ψαλμοῦ προβάλλει μία πολύ μεγάλη ἀποκάλυψη. Τό πρῶτο καί βασικό γνώρισμα τῆς θρησκείας τοῦ Ἰσραὴλ ἦταν ἡ αὐστηρή, ἡ ἀπόλυτη μονοθεΐα (βλ. Ἔξ 20,2-3). Ἀκούγεται, λοιπόν, πολύ παράδοξα μέσα στήν Παλαιά Διαθήκη νά μιλά ὁ Κύριος, ὁ ἕνας καί μόνος ἀληθινός Θεός, σέ κάποιον ἄλλον Κύριο *εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου*. Τό χωρίο αὐτό ἔμενε ἐπὶ αἰῶνες ἀνερμήνευτο γιά τούς ραββίνους. Ἀντιλαμβάνονταν ὅτι μιλά γιά τόν Μεσσία, χαρακτηρίζαν ὅλοι τόν ψαλμό μεσσιακό. Ἔμενε ὅμως ἀνεξήγητο πῶς ὁ Δαυὶδ χαρακτηρίζει τόν ἀπόγονό του Μεσσία *Κύριο!* Ὁ Ἰησοῦς χρησιμοποίησε αὐτόν τόν στίχο σ' ἕναν σκληρό διάλογο πού ἔκανε μέ τούς σαδδουκαίους καί φαρισαίους. «Πῶς, ὁ Δαυίδ, ὁ πρόγονος τοῦ Μεσσία, μέ Πνεῦμα ἅγιο τόν ὀνομάζει Κύριο, λέγοντας· *εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου*; Ἐφόσον ὁ Δαυίδ τόν ὀνομάζει Κύριο («Κύριον» ὀνόμαζαν οἱ ἰουδαῖοι μόνο τόν Θεό), πῶς τόν ἔχει καί ἀπόγονό του;». Κανείς δέν μπόρεσε νά ἀπαντήσῃ καί κανείς δέν τόλμησε νά ἐπιχειρήσῃ ξανά

νά παγιδεύσῃ τόν Ἰησοῦ μέ ἐρωτήσεις (βλ. Μθ 22, 41-46· Μρ 12, 35-37· Λκ 20,41-44). Ἡ ἐξήγηση δόθηκε ὅταν μέ τήν ἀνάστασή του ἐγινε φανερό ὅτι δέν ἦταν μόνον ἄνθρωπος, ἀπό τὴ γενιά τοῦ Δαυίδ, ἀλλά καί Θεός. Δέν ἦταν «χριστὸς Κυρίου», ἀλλά «χριστὸς Κύριος» (Λκ 2, 11), ὃχι ἕνας ἀπλὸς ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ ἀλλά ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁμοούσιος καί ἰσότημος μέ τόν Πατέρα. Ἀπὸ τὴν ἀρχή, λοιπόν, τοῦ ψαλμοῦ φανερώνεται ἡ Ἁγία Τριάδα! Δύο πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος κάνουν μεταξύ τους διάλογο καί τό τρίτο πρόσωπο, τό ἅγιο Πνεῦμα, μεταφέρει τόν διάλογο, σύμφωνα μέ τόν λόγο τοῦ Κυρίου, στόν προφήτη Δαυίδ.

Στὴν φράση *κάθου ἐκ δεξιῶν μου* οἱ πατέρες διαβλέπουν ὅλο τό σχέδιο τῆς θείας οἰκονομίας πραγματοποιημένο. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐκτελώντας τὴν προαιώνια βουλή τῆς ἁγίας Τριάδος, ἄφησε τούς οὐρανοὺς, ἔλαβε τὴν ἀνθρώπινη φύση, χωρὶς νά χάσῃ τὴν θεϊκὴ του φύση, ὑπέμεινε τὴν σταύρωση καί τόν θάνατο, καί ἔπειτα ἀναστήθηκε καί ἀναλήφθηκε στους οὐρανούς. Ἐξετέλεσε ἔτσι τὴν μεγάλη του ἀποστολή καί ἐπανῆλθε στόν θρόνο

του. Ἐνθρονίσθηκε καί πάλι στά δεξιὰ τοῦ Πατρός, δηλαδή στὸν ἑνδοξο θρόνο τῆς θεότητος (πρβλ. Πρξ 7,55). Μαζί του αὐτὴ τὴν φορά ἐνθρονίζει στὴν δόξα τοῦ οὐρανοῦ καί τὴν ἀνθρώπινη φύση, τὴν ὁποία προσέλαβε κατὰ τὴν ἐνανθρώπησή του.

Ἡ ἐνθρόνιση στά δεξιὰ τοῦ Πατρός δείχνει τὴν θεϊκὴ δόξα τοῦ Μεσσία. Ἀπὸ τὴν ἱστορία γνωρίζουμε ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ βασιλιᾶ, ὅταν γινόταν συμβασιλεύς, μέ μιὰ εἰδικὴ τελετὴ καθόταν στά δεξιὰ τοῦ πατέρα του, γιὰ νὰ φανεῖ ὅτι ἀποκτᾷ δόξα ἴδια μέ τοῦ βασιλιᾶ. Στὴν συνέχεια, ἡ φράση *ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου* δηλώνει τὴν ὁλοκληρωτικὴ συντριβὴ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Μεσσία. Στὴν ἀρχαιότητα, ὅταν ἓνας ἑνδοξος στρατηλάτης νικοῦσε τοὺς ἐχθρούς του, συνήθιζε νὰ τοὺς χρησιμοποιεῖ ὡς ὑποπόδιό του. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, ὅταν συνέτριψε τοὺς βασιλεῖς στὴν περιοχὴ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἔδωσε ἐντολὴ στοὺς Ἰσραηλῖτες πού εἶχαν ἐκστρατεύσει μαζί του «ἐπίθετε τοὺς πόδας ὑμῶν ἐπὶ τοὺς τραχήλους αὐτῶν» (10,24). Ὁ Σαπόρης, βασιλιάς τῆς Περσίας, ὅταν ἀνέβαινε στό χρυσοστολισμένο ἄλογό του, χρησιμοποιοῦσε γιὰ ἀναβολέα τὸν αὐτοκράτορα Βαλεριανό, πού εἶχε πιάσει αἰχμάλωτο καί τὸν κουβαλοῦσε μαζί του. Τό ἴδιο ἔκανε καί ὁ Ταμερλάνος μέ τὸν σουλτάνο Βογιατζίτ.

Πολὺ ἀπασχόλησε τοὺς ἐρμηνευτὲς ἡ σημασία τοῦ *ἕως οὗ*. Στὴν ἀγία Γραφή δέν σημαίνει πάντοτε ἓνα χρονικὸ ὄριο (βλ. Γέ 8,7· 28,15· Β΄ Βα 6,23·

Ψα 71,7· Μθ 1,25· 28,10). Ὅμοίως καί στὸν καθημερινό λόγο. Ὅταν π.χ. ὁ γιατρός λέγει στὸν ἄρρωστο «δέν θὰ καπνίσεις ὡς τὸν θάνατό σου», δέν ἐννοεῖ ἀσφαλῶς ὅτι μετὰ τὸν θάνατό του θὰ καπνίσει. Ὅταν ἡ μητέρα συμβουλεύει τὰ παιδιά της «νὰ καθίσετε ἡσυχά, ἕως ὅτου ἐπιστρέψω», δέν ἐννοεῖ ὅτι μετὰ τὴν ἐπιστροφή της ἐπιτρέπει τίς ἀταξίες. Ἔτσι καί στὸν ψαλμὸ ἡ φράση *κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου* δέν σημαίνει ὅτι ὁ Μεσσίας θὰ κάθεται στά δεξιὰ τοῦ Θεοῦ Πατέρα μόνον μέχρις ὅτου τεθοῦν οἱ ἐχθροὶ του ὡς ὑποπόδιό του. Ἀτελεύτητη θὰ εἶναι ἡ βασιλεία του, ὅπως τό προανήγγειλε καί ὁ Γαβριήλ κατὰ τὸν Εὐαγγελισμό «καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος» (Λκ 1,33). Καί στὴν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολὴ λέγεται ξεκάθαρα «εἰς τὸ διηνεκὲς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ» (10,12). Ὁ ψαλμωδὸς Δαυὶδ θέλει νὰ τονίσει τό ἐξῆς: Ὁ πόλεμος καί μετὰ τὴν ἀνάληψη τοῦ Κυρίου συνεχίζεται. Ὁ πονηρὸς καί τὰ ὄργανά του μέ λύσσα τὸν πολεμοῦν διώκοντας ἄλλοτε φανερά καί ἄλλοτε ὑπουλά τὴν Ἐκκλησίαν Του. Θὰ ἔλθει ὁμως ἡ ὥρα τῆς συντριβῆς τους. Θὰ φθάσει ἡ συντέλεια τῶν αἰώνων, καί τότε ὅλοι οἱ ἐχθροὶ Του θὰ ὑποταχθοῦν στὴν ἐξουσία Του. Αἰώνια πλέον θὰ ἀνήκει ἡ δόξα καί ἡ βασιλεία σ' Αὐτόν καί σέ ὅλους τοὺς δικούς Του.

† Στ. Ν. Σάκκος

Τρίτη Μυσταγωγική Κατήχηση στο Χρίσμα

Ἐχοντας ἐρμηνεύσει τὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος στίς δυό προηγούμενες Μυσταγωγικές του Κατηχήσεις, ὁ ἅγιος Κύριλλος προχωρᾷ στήν τρίτη ἀναφερόμενος στή σημασία τοῦ μυστηρίου τοῦ Χρίσματος.

Ἐνδυσάμενος ὁ πιστός τόν φωτεινό χιτῶνα τοῦ Βαπτίσματος, ἐνδύεται τόν ἴδιο τόν Χριστό καί γίνεται σύμμορφος τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Πράγμα πού σημαίνει, τονίζει ὁ ἅγιος Κύριλλος, ὅτι γίνεται κοινωνός τῶν γνωρισμάτων τῆς δοξασμένης, θεανδρικῆς ὑπόστασης τοῦ Χριστοῦ. Οἱ πιστοί μάλιστα ὀνομάζονται «χριστοί» ἐπειδὴ ἀκριβῶς δέχτηκαν τό ἅγιο Χρίσμα πού εἶναι τό ἀντίτυπο τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Δόθηκε στόν πιστό τό Χρίσμα, ἐξηγεῖ ὁ ἅγιος, πού εἶναι σύμβολο ἐκείνου μέ τό ὁποῖο χρίστηκε ὁ Χριστός κατὰ τήν ὥρα τῆς βάπτισής του στά νάματα τοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ, δηλαδή τοῦ ἁγίου Πνεύματος πού κάθισε στήν ἀγία του κεφαλή.

Γενικά, ὅλα ὅσα συνέβησαν στό μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος ἐμπεριέχουν μία μυστηριακή ἀντιτυπία, ἐπειδὴ ὁ κάθε πιστός εἶναι εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Ἐφιστᾷ ὁ ἅγιος τήν προσοχή μας στό ἐξῆς: Μή νομίσει κανείς, τονίζει, ὅτι τό μύρο μέ τό ὁποῖο χρίεται ὁ πιστός εἶναι ἓνα ἀπλό λιπαρό ὑλικό στοιχεῖο. Ἀντιθέτως, εἶναι χάρισμα τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἓνα ὁρατό ὑλικό στοιχεῖο πού ἀποδεικνύει τήν ἀόρατη παρουσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ἴδιος ὁ Θεός ἐνεργεῖ τό μυστήριο.

Τοιοιτοτρόπως, ἐνῶ ὁ πιστός χρίεται στό σῶμα, στό μέτωπο, στή μύτη, στά αὐτιά, στό στήθος μέ τό ὑλικό καί ὁρατό ἔλαιον, ἡ ψυχὴ ἀγιάζεται μέ τό ἀόρατο ἅγιο καί ζωοποιό Πνεῦμα. Γιά τόν λόγο αὐτό, μετὰ τή χρίση του, δικαιοματικά πλέον ὁ πιστός ὀνομάζεται χριστιανός.

Τέλος, προσθέτει ο άγιος κατηχητής, ή συμβολική προτύπωση του μυστηρίου του Χρίσματος έντοπίζεται στην Παλαιά Διαθήκη. Ό Μωυσής, γιά παράδειγμα, έχρισε μέ έλαιο καί κατέστησε ιερέα τόν άδελφό του Άαρών. Γιά τόν λόγο αυτό ο Άαρών καλείται «χριστός». Έπίσης, ο άρχιερέας έχρισε βασιλιά τόν Σολομώντα. Καί οί δύο πρίν χριστούν δέχτηκαν τήν καθαρτική δύναμη του ύδατος. Ένω όμως στην Παλαιά Διαθήκη όλα αυτά συνέβησαν στους ανθρώπους του Θεού προτυπωτικά, στους πιστούς συμβαίνουν πραγματικά καί αληθινά. Τό Χρίσμα άποτελεϊ σφραγίδα του άγίου Πνεύματος, καί αυτό διότι ή άρχή της σωτηρίας μας βρίσκεται στον Ίησου Χριστό, τόν όποιο έχρισε ο Θεός όχι μέ υλικό έλαιο αλλά μέ τό ίδιο τό άγιο Πνεύμα, προχειρίζοντας Τον έτσι σωτήρα όλου του κόσμου.

Τελειώνοντας, ο άγιος πατέρας παροτρύνει τούς «χριστούς» νά διατηρήσουν άσπιλη μέσα τους τή σφραγίδα της πνευματικής αυτής δωρεάς πού τούς χαρίστηκε διά του μυστηρίου του Χρίσματος. Καί αυτό διότι, ύπογραμμίζει ο άγιος, τό Χρίσμα θά άποβεί μέσα τους διδάσκαλος της αλήθειας κάθε φορά πού θά παραστεί άνάγκη, άφ' ενός προφυλάσσοντας τό σωμα καί άφ' έτέρου οδηγώντας τήν ψυχή στην όδό της σωτηρίας.

*Δέσποινα Καλογεράκη
δρ. Θεολογίας*

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Αδελφότητα

* Γαληνού Παρασκευή 20€ * Λ.Ε. 100€
* Μαρούδας Γεώργιος, εις μνήμην Παναγιώτη Παναγιωτίδη, Πανσανίου Κουτλεμάνη καί Στεργίου Σάκκου 100€
* Ο.Ν. 400€ * Παπαζαχαρίας Βασίλειος 20€ * Τ.Π. 40€ * Τ.Χ. 80€ * Ανώνυμοι 4.220€.

Γιά τό Περιοδικό

* Α.Π. 35€ * Ασιατίδου Μαρία 50€ * Γ.Ε. 50€ * Γαλάνης Χρήστος 20€ * Γιούρου Βασιλική 30€ * Κ.Α. 10€ * Παπαδοπούλου Βαϊα 10€ * Σ.Α. 50€ * Σαμαρτζίδης Χρήστος 40€.

Γιά τήν Κατασκήνωση εις μνήμην Στεργίου Σάκκου καί Πανσανίου Κουτλεμάνη

* Αντωνιάδου Όλγα 300€ * Βελενίδης Δημήτριος 100€ * Γ.Α. 40€ * Γ.Χ. 500€
* Γυφτάκη Σοφία 50€ * Ζαγκιόρης Αθανάσιος 100€ * Η.Ε. 70€ * Καφάλη Αποστολία 30€ * Κ.Ν. 100€ * Κύκλος Μελέτης Αγίας Γραφής 310€ * Λιάπτης Στέφανος 100€ * Μ.Γ. 900€ * Μ.Δ. 100€ * Ν.Σ. 300€ * Π.Σ. 20€ * Παπαϊωάννου Ιωάννης 100€ * Συμεωνίδου Αναστασία 20€ * Τ.Κ. 10€ * οίκ. Ταρασίδη Γρηγορίου 1.155€ * Ταχματζίδης Παντελεήμων 70€ * Τομπάζη Σοφία 60€ * Χ.Μ. 100€ * Ανώνυμος 2.000€.

Γιά τίς Φυλακές

* Ανώνυμος 500€.

Γιά τή Φιλανθρωπία

* Ανώνυμος, εις μνήμην Έλευθερίου, 20€.

Δύο βασικά λάθη

Τό πρώτο λάθος νά εἶσαι δημοσιογράφος στήν Τουρκία καί τό δεύτερο νά εἶσαι Κοῦρδος.

Παγκόσμιο ρεκόρ κατέκτησε ἡ Τουρκία μέ τούς 80 περίπου φυλακισμένους δημοσιογράφους. Ἡ κατηγορία γιά τούς περισσότερους συνοψίζεται σέ ἀντικυβερνητικές ἐνέργειες. Εἶναι ἀξιοσημείωτο ἐπίσης ὅτι τό 70% εἶναι κουρδικῆς καταγωγῆς.

Ἡ ἐλευθερία λόγου καί ἔκφρασης καθώς καί ἡ φυλετική διαφορά βρίσκονται ὑπό διωγμόν στή γειτονική ἀσιατική χώρα μέ τό εὐρωπαϊκό ἐπίχρισμα. Ἡ τακτική τῆς κρατικῆς βίας δέν ἐπηρεάζεται ἀπό τίς ἐπιδερμικές ἀλλαγές πού γίνονται χάριν τοῦ ἐξευρωπαϊσμοῦ καί στοιχειώνει ὄχι μόνο τό παρελθόν τῆς χώρας μέ τίς ποικίλες γενοκτονίες ἀλλά καί τό παρόν.

Ἀπ' τό σκοτάδι στό φῶς

Ὅταν ἡ ἰδεολογική προπαγάνδα ντύνεται τόν μανδύα τῆς ἐπιστήμης, τό σκοτάδι γίνεται πυκνό. Αὐτό τό σκο-

τάδι ὁδήγησε τόν σέρβο γυναικολόγο Στόιαν Ἀδάσεβιτς σέ 62.000 φόνους. «Στό Πανεπιστήμιο», καταθέτει, «διδάχθηκα ὅτι τό παιδί εἶναι ζωντανό μόλις γεννηθεῖ, μέ τό πρώτο του κλάμα. Πρό τοῦ κλάματος ὑπάρχει μόνον ὡς ἓνα τῶν ὀργάνων τῆς μητέρας του: ὡς ἓνα δόντι, ἓνα νεφρό ἢ ὡς σκωληκοειδῆς ἀπόφυσις». Τό σκοτάδι τοῦ Ἀδάσεβιτς τό φώτισε ἡ ἀληθινή ἐπιστήμη: Ἡ εἴσοδος τοῦ ὑπερηχογραφήματος στή γυναικολογία στά τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '80 τοῦ ἀποκάλυψε τό μυστήριο τῆς ἐμβρυϊκῆς ζωῆς. Σήμερα ἀρθρογραφεῖ ὑπέρ τῆς ἱερότητας τῆς ζωῆς καί κυκλοφορεῖ τό βιβλίο του «Ἡ ἀγιότης τῆς ζωῆς».

Ὅταν ἡ δασκάλα θέλει...

Πῶς θά διδαχθοῦν οἱ μικροί μαθητές τήν ἱστορία καί θά ἀγαπήσουν τό παρελθόν τοῦ τόπου τους; Ἡ δασκάλα τοῦ 2ου Δημοτικοῦ στήν Ἡγουμενίτσα βρῆκε τόν τρόπο: μαθαίνει στά πρωτάρια τῆς τήν ἀλφαβήτα μέ εἰκόνες ἀπό τό ἀρχαιολογικό μουσεῖο τῆς Ἡγουμενί-

τσας. Καί ἀλφαβήτα καί ἱστορία καί ἀγάπη στόν τόπο, στήν πατρίδα!

Τήν ἀλλαγὴ στήν Παιδεία, στήν οὐσία τῆς Παιδείας πού εἶναι οἱ καρδιές τῶν παιδιῶν, δέν τή φέρνουν τά ὥρολόγια προγράμματα ἀλλά οἱ ἐμπνευσμένοι δάσκαλοι.

«made in China»!

Στήν Κίνα παρά τήν οἰκονομική ἀνάπτυξη τά μέτρα παραμένουν σκληρά γιά τήν οἰκογένεια. Μόνο ἓνα παιδί ἐπιτρέπεται σέ κάθε ζευγάρι πού ζῇ σέ πόλη. Αὐτό κατέστησε σύνηθες φαινόμενο στίς κινεζικές πόλεις τήν ὑποχρεωτική ἔκτρωση, τή βρεφοκτονία ἢ στήν καλύτερη περίπτωση τήν βρεφική ἐγκατάλειψη.

Ὁ πρόσφατος νόμος τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου, χωρίς νά εἶναι «made in China» ἀλλά κατασκευασμένος ἀπό Ἕλληνες βουλευτές, θεωρεῖ τά παιδιά ὡς φορολογικό τεκμήριο καί πλήττει ἀπροκάλυπτα τούς πολύτεκνους. Ἴσως δέν εἶναι ἀπίθανο νά διαμορφωθεῖ σέ λίγο στίς πόλεις μας τοπίο Κίνας... Ἀς ἔχουμε ὅμως ὑπ' ὄψιν ὅτι τό κλάμα καί τό αἶμα τῶν ἀθῶων παιδιῶν θά ζητᾶ τήν ἐκδίκησή του ἀπό τόν Θεό...

Ἀρκεῖ ἡ ἀγάπη

Ρακοσυλλέκτρια στό ἐπάγγελμα ἡ κινέζα Lou Xiaoying, καί τό σπίτι ὅπου μένει μέ τόν ἄνδρα της μία φτωχοπαράγκα. Κι ὅμως ἐκεῖ κατάφερε νά ἀναθρέψει περίπου τριάντα παιδιά. Τά μάζεψε ἀπό τούς κάδους σκουπιδιῶν ὅπου κατέληγαν λόγω τῆς ἀπαγόρευσης πού ἰσχύει στήν Κίνα γιά τήν τεκνογονία. Μέ κίνδυνο νά τιμωρηθεῖ ἀπό τό κράτος, μέ στερήσεις σέ βασικά εἶδη στό σπιτικό της, ἀνέθρεψε τριάντα παιδιά. Ἀκόμη καί ὅταν τά ἔδινε γιά υἱοθεσία ἡ ἔγνοια της καί ἡ ἀγωνία της νά περνᾶνε καλά, νά νιώθουν ἀγάπη καί φροντίδα ἔβρισκε τρόπους νά τό ἀνακα-

λύπτει.

Δέν εἶχε τίποτα ἀπό ὑλικῆς πλευρᾶς ἀλλά εἶχε πλούσια καρδιά. Σάν ἡχηρό ράπισμα ἀκούγεται ἡ περίπτωσή της σ' ὅσους ἀποφασίζουν γιά οἰκονομικούς λόγους «περικοπές παιδιῶν...».

Στά χνάρια τῆς Ε.Ο.Κ.Α.

Ἀνεξερευνήτες (;) «αἱ βουλαί» τῶν καθηγητῶν τοῦ 7ου Λυκείου Πολεμιδιῶν τῆς Λεμεσοῦ οἱ ὅποιοι ὕψωσαν τήν τουρκική σημαία στήν αὐλή τοῦ σχολείου. Πῶς δικαιολογήθηκαν; Ἡ κίνηση ἔγινε ὡς ἀπάντηση-διαμαρτυρία (;) γιά τήν τουρκική ἀποστολή μαθητῶν ἡ ὁποία ἀρνήθηκε νά ταξιδεύσει στήν Κύπρο, ὅπως προβλεπόταν ἀπό τό εὐρωπαϊκό πρόγραμμα Comenius.

Ὡραία δικαιολογία! Ἀπό πότε ὁ ραγιαδισμός βαπτίστηκε διαμαρτυρία;

Τό φρόνημα, ἐντούτοις, τῶν μαθητῶν τοῦ 7ου Λυκείου -καί πιστεύουμε ὅχι μόνο- πού κατέβασαν τήν τουρκική σημαία ἀπό τόν ἰστό τοῦ σχολείου τους χωρίς δεύτερη σκέψη θυμίζει τούς μαθητές τοῦ 1955, τά ἥρωικά μέλη τῆς Ε.Ο.Κ.Α.

Ἡ δύναμη τοῦ ἐνός

«Ἕνα χελιδόνι δέν φέρνει τήν ἄνοιξη», κατά τήν παροιμία, ἀλλά μπορεῖ νά φέρει κι ἄλλα χελιδόνια καί ὅλα μαζί νά φέρουν τήν ἄνοιξη. Ἀπόδειξη ἡ δράση καί τό ἀποτέλεσμα μίας καί μόνης 17χρονης. Ἡ Χριστίνα Λεβέτη ἀπό τήν ὁμογένεια τῆς Ἀμερικῆς κινήθηκε δραστήρια καί ἀποτελεσματικά γιά νά προσφέρει ὅ,τι μπορούσε στήν πατρίδα της τήν Ἑλλάδα. Μόνη της κατάφερε νά διοργανώσει ἐκδήλωση στόν καθεδρικό ναό Ἀγίας Τριάδος στό Μανχάταν. Ἐνθουσιασμένοι ἀπό τή διοργάνωση ἀλλά καί τόν σκοπό τῆς ἐκδήλωσης οἱ καλεσμένοι συγκέντρωσαν 80.000 δολάρια ὡς βοήθεια στά παιδιά τῆς Ἑλλάδας.

Μεταλλαγμένα Θρησκευτικά

«Τά ἄθεα γράμματα ὑφαίνουν τό σάβανο τοῦ Γένους», κήρυττε πρὶν ἀπὸ 150 περίπου χρόνια ὁ πρωτομάρτυρας τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ Χριστοφόρος Παπουλάκος. Ἡ προφητεία αὐτὴ ἐκπληρώνεται προπαντὸς σήμερα, καθὼς παρατηροῦμε τὴν ἐπιταχυνόμενη ἄλωση τῆς πολυπαθῆς παιδείας μας.

Εἶναι γνωστὸ βέβαια ὅτι ἡ Νέα Τάξη πραγμάτων στοχεύει ἰδιαίτερα στὴν παιδεία καὶ ἐστιάζει στό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, τοῦ ὁποῖου τὸν ὀρθόδοξο χαρακτήρα ἐπιχειρεῖ νὰ ἀλλοιώσει. Ἔτσι τὸ νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν δέν προβλέπει τὴν πίστη, τὴν ἀναφορά στὸν Θεό. «Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θεωρεῖται πλέον καὶ προβάλλεται στοὺς μαθητές, ὄχι ὡς Θεάνθρωπος, Σωτήρας καὶ Λυτρωτῆς, ἀλλὰ ὡς ἓνας ἀπλὸς δάσκαλος, δίπλα στὸν Μωάμεθ, τὸν Βούδα καὶ τὸν Κομφούκιο», σημειώνει ὁ καθηγητὴς κ. Ἡρακλῆς Ρεράκης. Προωθείται, δηλαδή, ἓνα «ἕτερον εὐαγγέλιον», εὐαγγέλιο πλάνης, γιὰ τὸ ὁποῖο ὀφείλουμε σοβαρὰ νὰ ἀνησυχήσουμε.

Σύμφωνα μὲ τὸ νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν -προϊὸν ἐργασίας δεκαπέντε ἐμπειρογνομόνων- τὸ ὁποῖο ἐφαρμόζεται πιλοτικά ἀπὸ πέρυσι σὲ ἄρκετά σχολεῖα τῆς πατρίδας μας, στίς τέσσερις τελευταῖες τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ, στίς ὁποῖες διδάσκεται τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ἀπὸ τίς 28 θεματικές ἐνότητες οἱ 17 εἶναι θρησκευτολογικῆς κατεύθυνσης, ποσοστὸ περίπου 61%.

Παραθέτω ἐνδεικτικὰ παραδείγματα:

Τά παιδιά στὴν Γ' Δημοτικοῦ στὴν ἐνότητα μὲ τίτλο «Κυριακή: Μία σημαντική ἡμέρα τῆς ἐβδομάδας», μαζί μὲ τὸν χριστιανικὸ ναὸ προσεγγίζουν καὶ τὰ ἑξῆς:

Σάββατο τῶν Ἑβραίων: Στὴ συναγωγή (ραββίνος, τορὰ, κεριά, μενορά, κιπά, τεφιλίν).

Παρασκευὴ τῶν Μουσουλμάνων: Στὸ Τζαμί ἢ Τέμενος (Κοράνιο, μιναρές, μουεζίνης, χατίπης, ἱμάμης, νίψεις προσώπου, χειρῶν καὶ ποδιῶν, βγάλσιμο παπουτσιῶν, μάσμπαχ, κατεύθυνση προσευχῆς, κήρυγμα).

Σύμβολα θρησκείων τοῦ κόσμου: Ὁ σταυρός, ὁ ἰχθύς, ἡ ἄμπελος, ὁ πέλεκυς, τὸ ἄστρο τοῦ Δαβίδ, ἡ Μενορά, ἡ ἡμισέληνος, τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ, ἡ Σβάστικα (Ἰνδουϊσμός -Τζαϊνισμός), τὸ γίν καὶ τὸ γιάνγκ, τὸ ὦμ, ὁ τροχὸς τῆς διδασκαλίας τοῦ Βούδα (ντάρμα), ὁ λωτός, τὸ σύμβολο τῆς μή βίας (ἀχίμζα) (σελ. 31).

Πουθενὰ δέν διακρίνεται ὁ ἀναστάσιμος χαρακτήρας τῆς Κυριακῆς οὔτε ὁ ἐκκλησιασμός καὶ ἡ συμμετοχὴ τῶν πιστῶν στὴ θεία Κοινωνία.

Στὴν ἴδια τάξη, στὴ διδακτικὴ ἐνότητα «Ἡ χαρὰ τῆς γιορτῆς. Τά Χριστούγεννα», οἱ μαθητές διδάσκονται ἐκτὸς ἀπὸ τὴ βιβλικὴ ἀφήγηση, τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ στὸ Κοράνι, καθὼς καὶ γιορτὲς θρησκείων τοῦ κόσμου, ὅπως Ρὸς Ἀσανά (ἀρχὴ τῆς χρονιάς) γιὰ τοὺς Ἑβραίους, τὸ τέλος τοῦ Ramadan τῶν Μουσουλμάνων, Holī (τὸ τέλος τοῦ χειμῶνα καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνοιξῆς) γιὰ τοὺς Ἰνδουϊστῆς (σελ. 32).

Στήν Στ' τάξη στήν ένότητα «Άγιοι άνθρωποι», οί μαθητές προσεγγίζουν τόν προφήτη Ήλία, τήν άγία Βερονίκη -αίμορροούσα (Μθ 9,20-22), τόν άββά Πινούφριο, τόν νεομάρτυρα Άχμέτ, τήν άγία Φιλοθέη, τή Μαρία Σκόπτσοβα. Διαβάζουμε επίσης: «Άγιοι άνθρωποι στίς θρησκείες τοῦ κόσμου: Βούδας, Κομφούκιος, Μωάμεθ, Βισνού (Κρίσνα), Δαλαΐ Λάμα, Γκάντι» κ.ά (σελ. 57).

Ένδεικνύται παιδαγωγικά νά δημιουργοῦμε σύγχυση καί νά σπέρνουμε άμφισβήτηση στούς μικρούς μας μαθητές; Γίναμε κοινωνία τόσο πολύ πολυθρησκευτική καί πολυπολιτισμική; Άπό τή σχολική ζωή προκύπτει ότι τά παιδιά τῶν οικονομικῶν μεταναστῶν δέν ἔχουν πρόβλημα νά παρακολουθήσουν τό όρθόδοξο μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Μήπως πίσω άπό τή διδασκόμενη καί προωθούμενη πανθρησκεία ἐξυπηρετοῦνται σχέδια άλλων ισχυρῶν κέντρων;

Τό ἴδιο συγκρητιστικό συνονθύλευμα ἔχει εἰσβάλει καί στήν ὕλη τοῦ Γυμνασίου. Στήν Α' τάξη Γυμνασίου προβλέπεται ὡς δραστηριότητα ἕνα “debate” μέ θέμα: «Έφόσον ἡ πίστη εἶναι ἐλεύθερη, κανένας δέ χρειάζεται τά δόγματα! Έπικαιροποίηση: Ποιά θέματα θά άπασχολοῦσαν μία Οἰκουμενική σύνοδο σήμερα;» (σελ. 33).

Στήν Γ' Γυμνασίου προτείνεται στούς μαθητές ἡ δραστηριότητα «νά βροῦν στοιχεῖα γιά τίς ὀψεις τῆς σύγχρονης θεολογίας: Θεολογία τῆς Άπελευθέρωσης - Φεμινιστική Θεολογία» (σελ. 57). Εὐλογο τό ἐρώτημα: Οἱ σοφοί κατασκευαστές τῶν ἐν λόγω προγραμμάτων γνωρίζουν τίς άντιληπτικές ἱκανότητες τῶν παιδιῶν αὐτῆς τῆς ἡλικίας; Δίδαξαν ποτέ σέ σχολική τάξη ἡ ἐντέλονται ἄνωθεν;

Έπίσης στόν Όδηγό Έκπαιδευτικοῦ προτείνεται ἕνα παιχνίδι ρόλων στήν Γ' Γυμνασίου: Ό φοιτητής Άλέξης ἔχει σοβαρή σχέση μέ τή μουσουλμάνα φοιτή-

τρια Άϊσέ. Οἱ μαθητές θά πρέπει νά δραματοποιήσουν -σέ δύο διδακτικές ὥρες- τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ἀντιδροῦν οἱ οἰκογένειές τους, ὅταν πληροφοροῦνται τό γεγονός (σελ. 179).

Τέτοιου εἶδους μαθήματα ἀποτελοῦν τό «στιβαρό μορφωτικό πλαίσιο γνώσης... καί νοηματοδότησης» στό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν στό λεγόμενο «σχολεῖο τοῦ προσώπου». Άξίζει νά σημειωθεῖ ὅτι τό Πρόγραμμα Σπουδῶν ἐνῶ «ἀπευθύνεται ὄχι μόνο στούς Έλληνες ἡ στούς ὀρθόδοξους μαθητές, ἀλλά σέ ὅλους, ἀνεξαιρέτως ἐθνικῆς καταγωγῆς ἡ θρησκευτικῆς καί ὁμολογιακῆς ταυτότητας», δέν ἐφαρμόζεται στά μειονοτικά σχολεῖα τῆς Θράκης, ὅπου φοιτοῦν οἱ Ἕλληνες μουσουλμάνοι μαθητές (λόγω ἄρνησης τοῦ μουφτη;). Προφανῶς ἡ ὁποία πίστη τῶν ὀρθόδοξων μαθητῶν πρέπει νά ἄλωθεῖ, νά πολτοποιηθεῖ. Έξ-άλλου τόν ἴδιο στόχο ὑπηρετεῖ καί ἡ δική μας ὀλιγωρία.

Μελετώντας τό νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν αἰσθάνεται κανεῖς -κατά παράβαση τοῦ ισχύοντος Συντάγματος- νά ἀπεμπολεῖται, νά μεταλλάσσεται, νά προδίδεται ὅ,τι πιό ἱερό καί ὕψηλό ἔχουμε: ἡ ὀρθόδοξη πίστη μας. Άς ἀναλογισθοῦμε ὅλοι τίς εὐθύνες μας γιά τή θρησκευτική ἀγωγή πού δέχονται καί πού πρόκειται νά δεχθοῦν -ἂν ἐπεκταθεῖ τό Πρόγραμμα Σπουδῶν- τά 900.000 Έλληνόπουλα πού φοιτοῦν στά σχολεῖα μας. Έπιβάλλεται ἕνας νέος σχεδιασμός καί ἐπαναπροσδιορισμός μέ τή συμμετοχή ὅλων τῶν ἐμπλεκόμενων φορέων (Έκκλησία, εἰδικοί καθηγητές Θεολογικῶν Σχολῶν, Ένώσεις Θεολόγων, γονεῖς κτλ.), ἂν θέλουμε νά περισώσουμε κάτι ἀπό τήν οὐσία τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν.

*Εὐδοξία Αὐγουστίνου
Φιλόλογος - Θεολόγος*

Ένας αλλιώτικος αγώνας

Κυριακή 13 Ιανουαρίου, βράδυ.

Άμέσως μετά την προπόνηση γύριζα σπίτι. Συνήθως βγαίνουμε μέ τὰ παιδιὰ μιά βόλτα μέχρι την παραλία. Κουρασμένοι όλοι, σπάνια συζητάμε. Μόνο χαλάρωση θέλουμε καί βαθείές ανάσες καθαρού αέρα.

Άλλά σήμερα τό πρόγραμμα άλλαξε. Έτσι, ξαφνικά. Ρώτησα καί τόν Γιῶργο, όμως ούτε αυτός ήξερε κάτι.

Θα πήγαιναν, λέει, μετά για καφέ καί σινεμά.

Καινούργιες συνήθειες στην ομάδα. Ίδέα του προπονητή. «Για να δεθούμε περισσότερο», είπε.

Τους είπα απλά αλλά σταθερά πώς δεν θά πάω. Πώς δεν μέ εκφράζει αυτό τό είδος διασκέδασης..., κάπως έτσι.

Άντέδρασαν όλοι, όμως δεν άλλαξα γνώμη. Τους χαρέτησα κι έφυγα.

Η αλήθεια βέβαια είναι πώς δεν τό αποφάσισα καθόλου εύκολα. Μέσα μου έγινε σεισμός όταν τό έμαδα. Άπρόσμενα βρέθηκα μπροστά σ' ένα δίλημμα πού μου έδινε, λές, γραδιές στο στομάχι: «Πάνε», μου έλεγε μιά φωνή, «μήν είσαι υπερβολικός, σκέτη άρνηση! Τί θά σκεφτούν για σένα; Έστω, μήν πās στο σινεμά, αλλά στην καφετέρια γιατί όχι; Έπιτέλους σ' αυτή της γειτονιάς θά πάτε. Όχι σέ μπάρ! Άξιοπρεπέστατα!». Όμως μιά άλλη φωνή, τό ίδιο δυνατή, επέμενε για τ' αντίθετο: «Όχι, μήν πās. Ξέρεις τί γίνεται σ' αυτά τά στέκια. Φτηνά γέλια, φτηνά τραγούδια, άσκοπες ή καί βρόμικες κουβέντες, καπνός, σκότωμα χρόνου για τό τίποτε, κενό. Είςαι χριστιανόπουλο πού θέλει να παλεύει για την πίστη του. Μή συμβιβάζεσαι. Μή λές “καί τί πειράζει αυτό;”, γιατί έτσι αρχίζει ή φθορά καί τό ξήλωμα. Μείνε όρθιος!».

Για λίγα λεπτά αισθάνθηκα στο μυαλό μου τρικυμία, να 'μαι σάν χαμένος. Χίλια «πώς» καί «μήπως» μ' έπνιξαν. Τά παιδιὰ τά γνωρίζω χρόνια. Άπό τό Δημοτικό. Άψογοι χαρακτήρες. Δεν είμαστε φίλοι καρδιακοί, όμως ποτέ δεν χρειάστηκε να σταθώ απέναντί τους.

Τώρα όμως...

Καί 'κει πάνω στο άδιέξοδο της σπιγμής, άνοιξε στή συνείδησή μου δρόμο μιά διάπυρη προσευχή. Μιά προσευχή πού ξεπήδησε απ' τό στήθος μου σχεδόν χωρίς να τό καταλάβω. Μόνο τρείς λέξεις: «Κύριε, φώτισέ με!».

Καί ξαφνικά όλα ξεκαθάρισαν. Τά είδα όλα λαμπικαρισμένα. Ξανάκουσα τή φωνή τοῦ ὁμαδάρχη μου νά διαβάζει μέ νόημα τούς λόγους τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Τό λοιπόν, ἀδελφοί, ὅσα ἐσπὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγά, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὐφημα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε...». Καί τὸν ἀκουσα ἀκόμη νά ἐξηγεῖ: «Πρότυπό μας, παιδιά, νά εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Κύριός μας. Κανείς ἄλλος. Οὔτε ἀκόμη κι αὐτοί πού θαυμάζει καὶ ὑποκλίνεται μπροστά τους ὁλος ὁ κόσμος. Κι ἂν καμιά φορά βρεθεῖτε σέ δίλημμα, μὴ σαλευθεῖτε. Ρωτῆστε τήν καρδιά σας: Θα τό ἔκανε αὐτό ὁ Χριστός; Θα πήγαινε ἐκεῖ ὁ Χριστός; Θα τό ἔλεγε αὐτό ὁ Χριστός; Καί ἀφοῦ ἐκείνη σᾶς ἀπαντήσῃ μέ εὐλικρίνεια, βαδίστε μέ ἐμπιστοσύνη στὰ ἴχνη Του, ὅ,τι κι ἂν κοστῖσει».

Ναί, τώρα δὲν εἶχα καμιά ἀμφιβολία: Θα εἶμαι τοῦ Χριστοῦ ὅ,τι κι ἂν κοστῖσει. Ἀκόμη κι ἂν αὐτό θά εἶναι μιά πολύχρονη παρέα. Ἡ ἢ συμμετοχή μου στήν ομάδα τοῦ μπάσκετ...

Τό ἀπογευματινό περιστατικό ἦταν ἕνας ἀπροσδόκητος ἀγώνας, πού κατέληξε γιά μένα νικηφόρος. Ἕνας ἀγώνας ἀνώτερος ἀπό κάθε ἄλλον πού εἶχα δώσει μέχρι στιγμῆς.

Ἐφυγα ἀπό τό γήπεδο ξεκούραστος. Δέν χρειάζομαι τή βόλτα στήν παραλία. Οὔτε βαθεῖες ἀνάσες καθαροῦ ἀέρα.

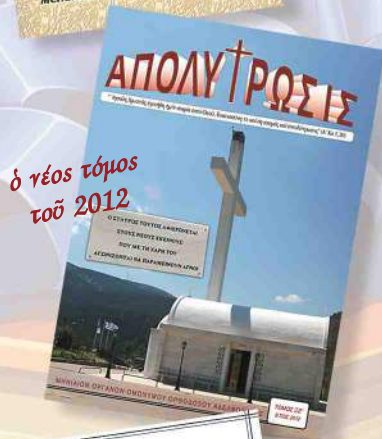
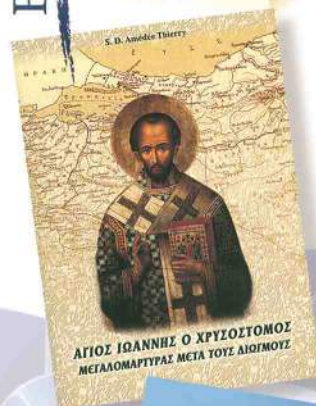
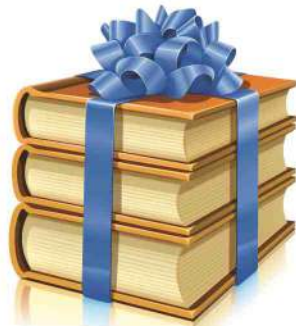
Μπῆκα στόν ναό τοῦ Κυρίου. Ἦταν σκοτάδι. Τ' ἀναμμένα καντήλια στό τέμπλο ἔχυναν γύρω γαλήνη.

Στάδια μπροστά στήν εἰκόνα Του μέ τό θάρρος τοῦ παιδιοῦ μπροστά στόν πατέρα του.

Ἀνοιξα τήν Καινή Διαθήκη πού κουβαλάω πάντα μαζί μου, καί ἀκουσα ὀλοκάθαρα τή φωνή Του νά θριαμβεύει: «Θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον...».

Ἄλλης

ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

Ἡ δύναμη τῆς σιωπῆς

Ἡ
γλῶσσα
μπορεῖ
νά γίνει
ὄργανο
ἐπικοι-
νωνίας

μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ἐργαλεῖο πού θά γκρεμίσει τά τείχη πού ὑψώνονται στίς διανθρώπινες σχέσεις. Μπορεῖ νά δώσει ἀπαντήσεις σέ ποικίλα ἐρωτήματα, νά μᾶς βοηθήσει νά δοῦμε τά πράγματα καί ἀπό τήν ὀπτική γωνία τοῦ ἄλλου, νά σπάσει τόν πάγο καί νά βοηθήσει τίς καρδιές νά ἔρθουν πιό κοντά ἢ μία στήν ἄλλη, τά χέρια νά ἐνωθοῦν καί οἱ ἄνθρωποι νά νιώσουν συνάνθρωποι. Πόσες φορές ὅμως μέ ὀδύνη, μέ τρόμο συνειδητοποιοῦμε ὅτι ἄλλα λέμε κι ἄλλα καταλαβαίνει ὁ συνομιλητής μας!

Ἐνῶ τόσα πράγματα μᾶς ἐνώνουν, ἔρχονται στιγμές πού μέ πικρία διαπιστώνουμε ὅτι μιλάμε ἄλλη γλῶσσα μέ τά ἀγαπημένα μας πρόσωπα, ἄλλα λέμε ἐμεῖς καί ἄλλα αὐτοί ἐννοοῦν, ὅτι ὅσο κι ἂν τούς προσφέρουμε ἐκεῖνο πού ἔχουμε μέσα μας αὐτοί δέν τό δέχονται ἤ τό παρανοοῦν, ὥστε μᾶς πληγώνουν καί μᾶς ἀδικοῦν. Εἶναι εὐκόλο ἐκείνη τή στιγμή νά ὑψώσουμε τήν ἔνταση τῆς φωνῆς μας καί νά ἐκφράσουμε ἔντονα τό παράπονό μας. Πόση δύναμη χρειάζεται ὅμως γιά νά σιωπήσουμε, νά κλείσουμε τό στόμα καί νά μή μιλήσουμε! Κάτι τέτοιο θά χαμηλώσει τήν ἔνταση, θά διακόψει τή συν-ἔχεια, θά ταπεινώσει τήν ὀργή, θά σβήσει τόν θυμό. Καί ἂν, ἐκτός ἀπό τή σιγή, βροῦμε τή δύναμη νά κράξουμε στόν Πα-

ράκλητο νά ἔρθει ἀρωγός στή δύσκολη ὥρα, θά βροῦμε τά ἀπαραίτητα λόγια, θά περικόψουμε τά περιττά, θά ἐμπνευστοῦμε γιά τά πρέποντα, γράφει ὁ Ἀγιορείτης μοναχός Μωυσῆς στό ἔργο του «Εὐλαλη σιωπή». Ἄν βροῦμε τό θάρρος καί τή δύναμη γιά μία τέτοια παράλληλη ἐνέργεια, ὁ Κύριος θά μᾶς ἐλεήσει καί μέσα ἀπό τίς ἐνέργειες τοῦ συνομιλητῆ μας θά δώσει ἀπάντηση στή μυστική δέηση πού Τοῦ ἀναπέμψαμε.

Ὅμως δέν εἶναι εὐκόλο νά ἐνεργήσουμε μέ αὐτόν τόν τρόπο. Πρέπει πρῶτα νά ἀφιππεύσουμε τό καλάμι τοῦ ἐγωισμοῦ μας, νά ἀφήσουμε παράμερα τή ματαιοδοξία μας καί νά ἐνδυσθoῦμε τήν ταπείνωση. Χρειάζεται νά παραιτηθoῦμε ἀπό τήν ὅποιαδήποτε προσπάθεια ἐξεύρεσης ἐπιχειρημάτων γιά νά ἀντικρούσουμε τόν ἄλλο. Χρειάζεται μέ ταπείνωση καί μυστική δέηση νά προσπαθήσουμε νά τόν ἀκούσουμε. Νά βάλουμε τόν ἑαυτό μας στή θέση του γιά νά μπορέσουμε νά κατανοήσουμε τόν τρόπο σκέψης του, τή δική του ὀπτική στό συγκεκριμένο ζήτημα. Γιά νά τό πετύχουμε ὅμως αὐτό χρειάζεται νά ἀποφύγουμε τούς παράλληλους μονόλογους καί νά μάθουμε νά σιωπάμε, ἀρκεῖ τήν ὥρα τῆς φαινομενικῆς σιωπῆς νά μπορούμε νά διατηροῦμε συνεχῇ ἐπικοινωνία μέ τόν οὐρανό. Καί νά γνωρίζουμε ὅτι τήν ὥρα τῆς σιωπῆς τελοῦνται τά μεγάλα θαύματα, οἱ ἀδιαφήμεστες ἥρωικές πράξεις, ἡ γνωριμία μέ τόν ἄγνωστο ἑαυτό μας καί ἡ ἀληθινή ἀγαπητική ἐπικοινωνία μέ τόν συνάνθρωπο, πού μέσα στή σφαῖρα τοῦ Θεοῦ γίνεται ἀδελφός.

Σουλτάνα Τσιάρα - Διάπτση

Ο ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΓΡΕΒΕΝΩΝ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ (1877-1911)

του Ιωάννου Παπαδημητρίου

Μέ την εύκαιρία της συμπλήρωσης εκατό χρόνων από τό μαρτύριο του μητροπολίτου Γρεβενών Αιμιλιανού ή οίκογένεια του άειμνήστου θεολόγου καθηγητοῦ Ιωάννου Παπαδημητρίου εξέδωσε σέ Β΄ έκδοση τό αξιόλογο πόνημά του «Ο έθνομάρτυς μητροπολίτης Γρεβενών Αιμιλιανός (1877-1911)».

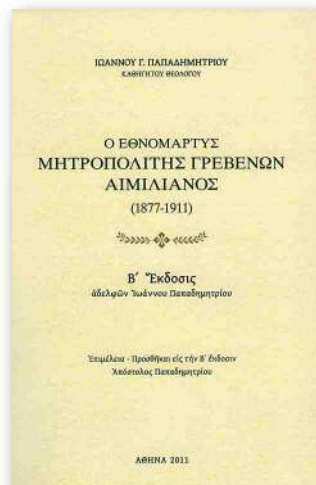
Η πρώτη έκδοση έγινε τό 1961 δαπάναις του Γυμνασίου Γρεβενών, τό όποίο ανέθεσε στόν συγγραφέα νά συγκεντρώσει καί νά εκδώσει τό υπάρχον πρωτογενές ύλικό γιά τή ζωή καί τό έργο του έθνομάρτυρα ιεράρχη. Γραμμένο στή γλώσσα της έποχής αλλά άρκετά άπλοποιημένα καί ρέουσα, μέ περιγραφές φωτογραφικές, χωρίς παραγεμίσματα καί λογοτεχνική κομψότητα αλλά μέ πλήρη σαφήνεια, τό πόνημα έχει διαχρονική, ιστορική αξία.

Έμπνευσμένη, λοιπόν, ύπηρξε ή πρωτοβουλία τών αδελφών Παπαδημητρίου νά επανεκδώσουν τό βιβλίό πενήντα χρόνια μετά τήν πρώτη του έκδοση. Τήν επιμέλεια της Β΄ έκδοσης είχε ό εκλεκτός καί αγαπητός συνεργάτης του περιοδικού μας κ. Άπόστολος Παπαδημητρίου. Φιλέρευνη φύση καί ό ίδιος, χρησιμοποιώντας τά σύγχρονα μέσα, έντόπισε καί αξιοποίησε νέο ιστορικό ύλικό. Πλούτισε έτσι τό έργο μέ νέα στοιχεία γιά τήν προσωπικότητα του έθνομάρτυρα καί τά ιστορικά γεγονότα της έποχής. Στίς 110 Σημειώσεις πού προστέθηκαν επεξηγεί, διασαφηνίζει καί συμπληρώνει πάρα πολλά σημεία του άρχικού κειμένου,

ένω μέ τούς άλφαθητικούς Πίνακες άνθρωπωνυμίων καί τοπωνυμίων διευκολύνεται ή πρόσβαση στό περιεχόμενο του βιβλίου. Τά δύο Παραρτήματα μέ τίς 16 έπιστολές του Αιμιλιανού καί τό μικρό απόσπασμα από τήν ιστορία τών Γρεβενών του πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Παπασερβερή (συγχρόνου του Αιμιλιανού) καθιστούν τό σύγγραμμα πολύτιμο γιά τήν ιστορία του τόπου καί της Μακεδονίας γενικά αλλά καί γιά τήν έκκλησιαστική ιστορία ειδικά.

Όλοκληρώνοντας ό άναγνώστης τή μελέτη του βιβλίου νιώθει έναν άπεραντο θαυμασμό γιά τόν 34χρονο ιεράρχη πού πρόσφερε βορά τόν έαυτό του υπερασπιζόμενος τό ποιμνίό του από τούς «λύκους» πού τό κατασπάραζαν επί αιώνας. Καί θά συμφωνήσει μέ τήν κατάθεση του συγγραφέα: «Τό άμυδρόν φώς τό όποϊον, κατά τήν παράδοσιν, είδε κάποιος άπλοϊκός βοσκός νά καίη ώσάν κανδήλι επάνω ακριβώς έντος μητροπολίτου, θά φωτίζη πάντοτε τούς δρόμους της ζωής τών ανθρώπων της περιοχής καί θά τούς όδηγή είς εύγενείς άγώνας».

**Διατίθεται στό Βιβλιοπωλείο μας
«ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ», Μπακατσέλου 5,
Θεσσαλονίκη.**

Ανταπόδομα

Ο αναστεναγμός πού βγήκε από τὰ κατάβαθα τῆς Μαρίας ἔκανε τόν μικρό Ἀλέξανδρο νά τήν κοιτάξει ἀνήσυχα. Μπορεῖ ὁ Ἀλέξανδρος νά μὴν ἤξερε ἀπὸ καημούς, ὅμως ποτέ δέν εἶχε ἀκούσει τὴ μανούλα του ν' ἀναστενάξει τόσο πονεμένα. Χαμογέλασε ἡ Μαρία καὶ πῆρε τόν μικρό στὴν ἀγκαλιά της.

- Θὰ περάσουν ὅλα, ἀγάπη μου, τοῦ ψιθύρισε καὶ προσπάθησε νά πείσει καὶ τόν ἑαυτὸ της.

Δέν ἦταν ἡ ἄρνηση τῆς ἀδελφῆς της νά τῆς δανείσει λίγα χρήματα νά τὰ βγάλει πέρα ὥσπου νά ξαναπιάσει δουλειά ὁ Γιώργος. Ὅχι, δέν τὴν πόνεσε ἡ ἄρνηση, ἴσως οὔτε καὶ κείνη εἶχε νά τῆς δανείσει. Τὰ πιό φαρμακερά κι ἀπ' τό φαρμάκι λόγια της τὴν πλήγωσαν.

- Βέβαια, ὅσο εἶχατε τὰ πετούσατε στὶς φιλανθρωπίες καὶ στὶς ἐκκλησίες καὶ τώρα ζητᾶτε δανεικά. Ἄς κάνετε τό κουμάντο σας καὶ γιὰ τίς δύσκολες ὥρες. Ὅμως ἐσεῖς θέλατε νά τό παίξετε φιλάνθρωποι.

Γύρισε στοῦ σπίτι πικραμένη. Στόν Γιώργο δέν εἶπε τίποτε, γιατί δέν ἤθελε νά τόν στενοχωρέσει ἄλλο. Ἐξί μῆνες τώρα, ἀπὸ τότε πού ἔσπασε τόν γοφὸ του, ἔνωθε σάν θηρίο στοῦ κλουβί.

- Θὰ σκάσω, Μαρία, τῆς ἔλεγε. Θὰ

σκάσω! Νά ἔχω τόν ἐκσκαφέα νά κάθεται ἐνῶ οἱ δόσεις του τρέχουν! Ἄν ἤξερα πὼς θὰ μοῦ τύχαινε αὐτό τό κακό, δέν θὰ τόν ἀγόραζα.

- Θὰ γίνεις καλὰ, τόν παρηγοροῦσε ἐκείνη, καὶ τότε μέ τή δουλειά σου θὰ ξαναγίνουν ὅλα!

Τό ἔβλεπε ὅμως ἡ Μαρία πὼς οὔτε τόν ἑαυτὸ της δέν μποροῦσε πιά νά πείσει. Τὰ δύο μεγαλύτερα παιδιά της πού πῆγαιναν στοῦ σχολεῖο τῆς ἔκαναν ἤδη δηλώσεις γιὰ τό τί ἤθελαν φέτος ἀπὸ τόν Ἀι-Βασίλη· ὁ λογαριασμός τῆς ΔΕΗ ἦταν ἀπλήρωτος, ἡ ἀποθήκη ἄδεια καὶ τό ψυγεῖο...

Τό τηλέφωνο κτυποῦσε ὥρα, ἀλλὰ δέν τό ἄκουγε!

-Μαρία, τό τηλέφωνο! Δέν τ' ἀκούς; ἡ φωνὴ τοῦ Γιώργου τὴν ἔκανε νά τιναχτεῖ ἀπὸ τὴ θέση της.

Σήκωσε τό τηλέφωνο δίχως κέφι νά πεῖ κουβέντα.

-Μαρία, καλημέρα! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη. Ἔχεις λίγο χρόνο τό ἀπόγευμα νά ἔρθεις στὴν ἐνορία γιὰ νά ἐτοιμάσουμε τὰ δέματα τῆς Πρωτοχρονιάς;

Μά καὶ βέβαια θὰ πῆγαινε! Δέν ἔλειψε ποτέ ἡ Μαρία ἀπὸ τέτοιες ἐκδηλώσεις. Εἶπαν πολλὰ στοῦ τηλέφωνο μέ τὴ Σοφία πού τῆς ἀνέφερε ἓνα σωρὸ

καινούργιες οίκογένειες πού ἔπρεπε φέτος νά τίς βοηθήσουν. Τῆς μίλησε γιά ἓνα σωρό παιδάκια πού περιμένουν ἓνα δῶρο τήν Πρωτοχρονιά. Κι ἡ Μαρία τήν ἄκουγε καί ἔκλαιγε.

Ἐκλεισε τό τηλέφωνο κι ἔνιωσε ξαφνικά μιὰ χαρά νά πλημμυρίζει τήν καρδιά της. Πόσες οίκογένειες θά ἀνακούφιζε ἡ ἐκκλησία! Ξέχασε γιά λίγο τά δικά της κι ἔφερε στόν νοῦ της τήν περσινή παραμονή Πρωτοχρονιάς πού μαζί μέ τόν πατέρα Μιχαήλ καί τό Φιλόπτωχο κουβαλοῦσαν τά δέματα μέσα στούς παγωμένους δρόμους.

Θυμήθηκε τά φαρμακερά λόγια τῆς ἀδελφῆς της καί κάτι σάν πειρασμός ἄγγιξε ξαφνικά τήν ψυχή της. Τόσες φορές βοήθησαν μέ τόν Γιώργο στό ἔργο τῆς ἐνορίας καί τώρα πού οἱ ἴδιοι εἶχαν ἀνάγκη...

- Ὅχι, ὄχι, Θεέ μου! «Ὑπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ»! εἶπε σχεδόν φωναχτά. Δέν σοῦ τά δάνεισα, Θεέ μου, σοῦ τά χάρισα! εἶπε κι ἔνιωσε νά ἐλευθερώνεται ἀπό τοῦτο τό ἀγκάθι.

Τό μεσημέρι ἐξήγησε στά παιδιά της τήν κατάσταση καί τίς δυσκολίες πού εἶχαν, κι ἐκεῖνα τήν παρηγόρησαν.

- Ὅταν θά ξαναδουλέψει ὁ μπαμπάς θά μᾶς πάρει ὅ,τι θέλουμε, εἶπε ὁ Γιάννης, ὁ μεγαλύτερος πού ἤξερε ὅτι ὁ μικρός του ἀδελφός, ὁ Σωτήρης, ἀπό καιρό ὄνειρευόταν τόν δικό του ἐκσκαφέα.

Τό ἀπόγευμα τό πνευματικό κέντρο τῆς ἐνορίας μετατράπηκε σέ μία ἀληθινή κυψέλη.

- Λάδι ἔβαλες; Σοκολάτες γιά τά παιδιά; Τυρί;

- Τά παιχνίδια! Νά μήν ξεχάσουμε

τά παιχνίδια.

Καθώς ἐτοίμαζαν τά δέματα ἡ Σοφία πῆγε καί στάθηκε δίπλα στή Μαρία. Τό πρόσωπό της ἔλαμπε ἀπό χαρά. Ἡ Μαρία τό εἶδε καί κοκκίνισε. Φοβήθηκε πώς ἡ φίλη της διάβασε στό βλέμμα της τήν κατάστασή της.

- Μαρία, ὅλοι αὐτοί πού τοῦς πᾶμε δέματα θά ἔπρεπε νά ντρέπονται; τή ρώτησε σιγανά.

- Ὅχι, βέβαια, εἶπε μέ σιγουριά ἡ Μαρία.

- Ὅποιοσδήποτε ἀπό μᾶς θά μποροῦσε νά ἦταν στή θέση τους. Συμφωνεῖς;

Ἡ Μαρία κοίταξε στά μάτια τῆ φίλης της καί τό εἶδε ὅπως πάντα γεμάτα ἀγάπη.

- Μαρία, ἐμεῖς δέν εἴμαστε ἀπλῶς φίλες, εἴμαστε ἀδελφές. Ἔτσι δέν εἶναι;

Ἡ ἐρώτηση τῆς Σοφίας ἔκανε τή Μαρία αὐθόρμητα νά θυμηθεῖ τήν ἀδελφή της, καί γιά μιὰ στιγμή ταράχτηκε.

- Εἴμαστε ἢ δέν εἴμαστε ἀδελφές; ξαναρώτησε ἡ Σοφία.

- Εἴμαστε, Σοφία μου. Μά γιατί μοῦ τά λές αὐτά; ρώτησε ἡ Μαρία.

- Ξέρω πώς περνάτε δύσκολα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πώς ἔπρεπε νά μοῦ κακοφανεῖ πού δέν εἶπες σέ μένα τήν ἀδελφή σου τίποτε, μά τέλος πάντων, εἶπε χαμογελώντας, σέ συγχωρῶ. Μά τόν ἐαυτό μου δέν τόν συγχωρῶ. Ἔπρεπε νά τό σκεφτῶ ἀπό μόνη μου. Ἐξί μῆνες στό σπίτι ὁ Γιώργος δίχως δουλειά, ἦταν δυνατόν νά μή δημιουργηθεῖ πρόβλημα;

- Ποιός...;

- Ποιός μοῦ τό εἶπε; τήν ἔκοψε ἡ

Σοφία. Ὁ γιός μου ὁ Θεοδωρής.

- Ὁ Θεοδωρής; ρώτησε ἐκπληκτῇ ἡ Μαρία. Καί ποῦ τό ξέρει ἓνα παιδί δέκα χρονῶν; Θέλω νά πῶ ποιός τοῦ τό εἶπε;

- Ἦρθε στό σπίτι χθές, εἶπε δακρυσμένη ἡ Σοφία, καί μοῦ ἄνοιξε τά μάτια. «Μαμά», μοῦ εἶπε, «ἐγώ ξέρω πώς τά παιχνίδια δέν τά φέρνει ὁ Ἀι-Βασίλης ἀλλά ὁ μπαμπάς κι ἡ μαμά. Ὁ Σωτήρης τῆς κυρίας Μαρίας ὅμως δέν τό ξέρει καί περιμένει φέτος ἓναν μεγάλο ἐκσκαφέα σάν τοῦ μπαμπᾶ του. Ποιός θά τοῦ τόν πάρει ὅμως, ἀφοῦ ὁ κύριος Γιώργος ἔχει τόσο καιρό στό κρεβάτι; Λέω νά μή μοῦ πάρεις τίποτα ἐμένα καί νά πάρουμε τόν ἐκσκαφέα στόν Σωτήρη». Κατάλαβες, Μαρία; Ἐνα παιδί ἀντιλήφθηκε ὅτι δέν μπόρεσα νά ἀντιληφθῶ ἐγώ πού τάχα ἔχω καί μία εὐαισθησία σ' αὐτά.

Ἡ Μαρία δέν ἔλεγε τίποτε, μόνο ἄκουγε καί ἔκλαιγε.

- Λοιπόν, ξεχώρισα κάποια πράγματα γιά νά τά πᾶς σπίτι καί σέ παρακαλῶ πολύ νά δεχτεῖς κι ἀπό μένα αὐτά τά λίγα χρήματα, νά περάσετε αὐτές τίς μέρες καί στή συνέχεια ἔχει ὁ Θεός.

Πῆγε νά διαμαρτυρηθεῖ ἡ Μαρία μὰ δίχως κανένα ἀποτέλεσμα.

- Ἀπό τήν ἀδελφή σου δέν θά τά ἐπαιρνες; τήν ἔκοψε ἡ Σοφία καί τῆς ἄφησε στά χέρια τό φάκελο μέ τά χρήματα.

- Δανεικά! εἶπε ἡ Μαρία, μὰ ἡ Σοφία δέν τό ἄκουσε. Εἶχε ἀρχίσει ἤδη νά ἐτοιμάζει τό ἐπόμενο δέμα.

- Μαρία, παιδί μου, ὅταν τελειώσετε σέ θέλω.

Ἡ μορφή τοῦ π. Μιχαήλ, ἐπιβλητική στεκόταν στήν πόρτα.

- Σχεδόν τελειώσαμε, πάτερ, πετάχτηκε ἀπό τή θέση της ἡ Σοφία πού εἶχε τό γενικό πρόσταγμα. Μπορεῖ νά ἔρθει τώρα ἡ Μαρία.

- Μαρία παιδί μου, τῆς ἔλεγε ὕστερα ἀπό λίγο ὁ ἱερέας, τόσα χρόνια ἀπό τό περίσσευμα κι ἀπό τό ὑστέρημά σου ἔδινες μέσα ἀπό τήν καρδιά σου σέ κείνους πού εἶχαν ἀνάγκη. Τώρα, παιδί μου, ταπεινά θέλω νά δεχτεῖς τοὺς τόκους ὅλων αὐτῶν τῶν δανείων πού ἔκανες στόν Θεό.

Ἐφυγε ἡ Μαρία ἀπό τήν ἐκκλησία μέ τά χέρια της καί τήν καρδιά γεμάτη. Μπῆκε μέσα στό σπίτι τραγουδώντας. Ὁ μικρός Ἀλέξανδρος ρίχτηκε πάνω της ὅλο χαρά κι ὁ Γιώργος, ὁ ἄνδρας της, τῆς παραπονέθηκε γλυκά:

- Μᾶς ἔλειψες, Μαρία, ἄργησες!

Πῆγε νά τοῦ ἀπαντήσει μὰ κτύπησε τό τηλέφωνο. Ἡ φωνή τῆς ἀδελφῆς της ἔκανε τήν καρδιά της νά γοργοκτυπήσει ἄτακτα.

- Μαρία, συγχώρεσέ με! Ἦμουν σκληρή μαζί σου καί σοῦ εἶπα πικρές κουβέντες. Ὁ ἄνδρας μου λέει πώς μποροῦμε νά σᾶς δανείσουμε.

- Σ' εὐχαριστῶ, Ἄννα μου. Σ' εὐχαριστῶ, μὰ πρὸς τό παρόν δέν χρειάζεται. Βρήκαμε δανειστή καί μᾶς δάνεισε.

- Μὰ ποιός; Ποιός... ρώτησε ἔχοντάς τα λίγο χαμένα ἡ ἀδελφή της.

- Ὁ Θεός, Ἄννα μου. Ὁ Θεός! εἶπε καί ἔκλεισε τό τηλέφωνο σίγουρη πώς ἡ ἀδελφή της τήν πῆρε γιά τρελή.

E.B.

Ἀπό ἐπιστολές πού λάβαμε

Ἐν Ἱερῇ Μονῇ Κοιμήσεως Θεοτόκου
Κορμπούβου, Λαγκαδιά Τρικκάλων

τῇ 27ῃ Ἀπριλίου 2012

Ἡ εἶδηση τῆς εἰς Κύριον ἐκδημίας τοῦ Καθηγητοῦ, μακαριστοῦ ἤδη, Στεργίου Σάκκου βαθύτατα ἐλύπησεν ἡμᾶς καί διὰ τῆς παρούσης ἐκφράζομεν πρὸς ὑμᾶς τὰς θερμὰς συλλυπητηρίους εὐχὰς ἐγκαρδίως εὐχόμεναι ὁ Ἀναστάς Κύριός μας, ὁ τῷ θανάτῳ πατήσας τόν θάνατον καί ἐνδόξως ἐξαναστάς, νά τάξη τόν αἰοίδιμον ἐν τῷ παραδείσῳ ἔνθα ἡ ἀτελεύτητος εὐφροσύνη τῶν ἀγίων καί δικαίων.

Μετέστη ἐκ τῶν προσκαίρων καί λυπηρῶν πρὸς τὰ αἰώνια καί θυμηδέστερα ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, καθ' ἣν οὐρανός τε καί γῆ ἀγάλλονται, ἄγγελοι καί ἄνθρωποι πανηγυρίζουν τήν λαμπροφόρον καί κοσμοσωτήριον Ἀνάστασιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ θριαμβεύουσα Ἐκκλησία τόν ὑπεδέχθη χαίρουσα ἐνῶ τό πλήρωμα τῆς στρατευομένης τόν προέπεμψεν ἐν λύπῃ, διότι ἄφησε κενόν δυσαναπλήρωτον, πλήν ὅμως κατέστη πρέσβυς ἰσχυρός ὑμῶν καί πάσης τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας.

Ὑπῆρξεν ἀκάματος ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου, δεινός ὁμιλητής, φλογερὸς ζηλωτής, ἀνυποχώρητος ὑπερασπιστής τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας ἀξιοποιῶν τὰ παρά Θεοῦ δωρηθέντα

αὐτῷ τάλαντα εἰς τήν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν καί δόξαν τοῦ προσκυνητοῦ ὀνόματός Του.

Μνημονεύομεν τοῦ ὀνόματός του ἐν ταῖς θεαῖς Λειτουργίαις.

Συλλυπούμεναι καί αὐθις θερμῶς, διατελοῦμεν

*Μετά πολλῆς
τῆς ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι ἀγάπης
Ἡ Καθηγουμένη
Θεοφυλάκτη Μοναχὴ
καί αἱ σὺν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφαί*

* * *

3/6/2012

Δεχθεῖτε ἐκ μέρους μου τὰ θερμὰ καί ὀλοκάρδια συλλυπητήρια διὰ τήν πρὸς Κύριον ἀποδημία καί ἐκδημία τοῦ ἀξέχαστου δασκάλου κ. Στεργίου Σάκκου ὁ ὁποῖος προσέφερε μεγάλας ὑπηρεσίας ἐπὶ ἔτη πολλά στήν Ἀδελφότητα τῆς Ἀπολυτρώσεως. Συμμετέχω εἰς τό πένθος σας, προσεύχομαι ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του, εὐχόμενος ὅπως ἡ Ἀδελφότης ἀναδείξει ἰσάξιον συνεργάτην ἵνα ἀναπληρώσει τό κενό πού ἄφησε ὁ ἀείμνηστος καί τόσον ἀγαθὸς δάσκαλος. Τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου τῆς Ἀπολυτρώσεως, Στεργίου Σάκκου, αἰωνία ἡ μνήμη.

*Εἰλικρινῶς ὑμέτερος
† ἀρχιμ. Διονύσιος Νικοκάβουρας
φίλος τῆς «Ἀπολυτρώσεως»*

Ἄξιος!

Ἄντανακλοῦσε χαρά! Ὅχι μόνο ὁ νεοχειροτονημένος καί οἱ στενοί συγγενεῖς του, ἀλλά καί ὁ ἐπίσκοπος πού τέλεσε τή χει-

ροτονία καί οἱ ἱερεῖς πού συλλειτουργοῦσαν καί ὅλο τό πλήρωμα, μικροί μεγάλοι. Γευόταν μία ξεχωριστή χαρά ὅλη ἡ ἱερή σύναξη, πού ἔδωσε τή μαρτυρία της γιά τήν εἴσοδο τοῦ ἀδελφοῦ μας Μιχαήλ Κόνια στίς τάξεις τοῦ κλήρου· ὡς διάκονος στή μνήμη τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνα (12/12) καί ὡς πρεσβύτερος στή μνήμη τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου (15/12).

«Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ;», ἀναρωτήθηκε καί ὁ νέος κληρικός βιώνοντας τήν πραγματοποίηση τοῦ πόθου δεκαετιῶν.

«Εἰσελθε εἰς τήν χαράν τοῦ Κυρίου σου», τόν προέτρεψε ὁ Παναγιώτατος Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθιμος, ἀφοῦ τοῦ τόνισε ὅτι ἡ ἱερωσύνη εἶναι δρόμος ἀνηφορικός καί καθημερινή δοκιμασία.

Οἰκονομολόγος καί θεολόγος -καθηγητής σήμερα στήν Ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστική Ἀκαδημία Θεσσαλονίκης-, κατηχητής, ὁμαδάρχης καί κυκλάρχης συνεργάστηκε ἐπὶ σειρά ἐτῶν μέ τόν μακαριστό διδάσκαλό μας Στέργιο Σάκκο καί τόν ἀείμνηστο ἀδελφό Πανσανία Κουτλεμάνη στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπό τίς 15/12/2012 εἰσηλθε στά «ἐνδότερα τοῦ καταπετάσματος», γιά νά διακονεῖ ὡς ἱερέας πλέον καί ἐν μυστηρίῳ τίς ψυχές.

Τοῦ εὐχόμεστε ὁ Κύριος πού τόν κάλεσε στήν ὕψηλὴ διακονία νά τόν ἐνισχύει καί νά ἀναζωπυρώνει συνεχῶς τόν ζῆλο του, γιά νά 'ναι πάντα **ΑΞΙΟΣ!**

παιδιά τραγουδοῦν...

στήν αἴθουσα
τῆς «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗΣ»

στόν Παιδικό Σταθμό
«Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ»

στά ἐκπαιδευτήρια «ΕΛΠΙΔΑ»

στούς δρόμους, στήν ἀγορά

σέ ὅλη τή γῆ ἡ ἀγάπη ἄς ζεῖ!

Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τόν Θεόν

τό Δημαρχεῖο. Σαράντα χρόνια μετά, τόν Ἀπρίλιο τοῦ 2007, καί μέ προσωπική ἐργασία ἄρχισαν νά ὀριοθετοῦνται τά θεμέλια. Ἐργάστηκαν σκληρά ὅλοι οἱ κάτοικοι, ἀκόμη καί τά μικρά παιδιά, ὥσπου μπῆκε ὁ θεμέλιος λίθος. Γιά τή συνέχιση τῆς ἀνοικοδόμησης ὁμως χρειάζονταν πολλά χρήματα. Τό ἐγγεῖρημα φαινόταν νά εἶναι «ἄλμα στό κενό», ὅπως χαρακτηριστικά εἶπε ὁ ἀείμνηστος διδάσκαλος, τοῦ ὁποῖου ζητήσαμε τή βοήθεια. Δέν ἀποθάρρυνε ὁμως τήν προσπάθεια. «Τά χρόνια εἶναι δύσκολα», μᾶς εἶπε, «ἀλλά θά βοηθήσει ὁ Θεός», καί ἀπό τότε παρακολουθοῦσε βῆμα-βῆμα τίς ἐργασίες. Κι ἐμεῖς πολλές φορές μέ τά παιδιά τοῦ Κατηχητικοῦ σέ μία γωνιά τοῦ οἰκοπέδου προσευχηθήκαμε θερμά στόν Κύριο νά ἀναλάβει τόν ναό.

Καί τό θαῦμα ἔγινε! Βρέθηκαν στήν ἀρχή πρόθυμοι δωρητές καί στή συνέχεια ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων ἔδινε ἀπό τό ὑστέρημά του. Οἱ ἐργασίες προχωροῦσαν γρήγορα. Τό χωριό

Ὁκτώβριος 2006. Ἐγκαινιάστηκε ὁ ναός τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου» στό Πενταβίν Κορυτσᾶς, δῶρο τῶν ἀδελφοτήτων «Ἀπολύτρωσις», «Χριστιανική Ἐλπίς» καί τοῦ συλλόγου «Μακρυγιάννης».

3 Νοεμβρίου 2012. Ἐγκαινιάζεται ἕνας ἀκόμη ναός στή γειτονική μας χώρα, δῶρο κι αὐτός στούς ἀδελφούς, ἀπό τή «Χριστιανική Ἐλπίδα», τόν «Μακρυγιάννη» καί τήν ἱερά Μητρόπολη Φλώρινας.

Ὁ ἱερός ναός Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στό χωριό Πρόγκρι Κορυτσᾶς, τριάντα λεπτά ἀπό τά ἐλληνικά σύνορα, στούς πρόποδες τοῦ Ἰβάν, ὅπου ἔγιναν οἱ σφοδρότερες μάχες στόν ἐλληνοῖταλικό πόλεμο, εἶναι πλέον τό στολίδι τοῦ χωριοῦ. Δεσπόζει σέ περίοπτη θέση καί ἀγκαλιάζει ὅλον τόν κάμπο τοῦ Δέβολου. Ὁ προηγούμενος πανέμορφος ναός, πού βρισκόταν στήν ἴδια θέση, ἱσοπεδώθηκε τό 1967 γιά νά χτιστεῖ

άνελαβε τή διαμόρφωση τοῦ ἐξωτερικοῦ χώρου. Καί πέντε χρόνια μετά τό πρῶτο ξεκίνημα, ἡ καμπάνα, ἡ ἴδια καμπάνα τοῦ παλιοῦ ναοῦ, πού μετά ἀπό πολλές κλοπές καί ταξίδια ἐπέστρεψε στό σπίτι της, χτυπᾷ χαρμόσυνα καί ὑποδέχεται τόν λαό τοῦ Θεοῦ πού ἔρχεται νά παρευρεθεῖ στή χαρά τῶν Ἑγκαινίων: Τέσσερα λεωφορεῖα ἀπό Φλώρινα, Κοζάνη, Πτολεμαῖδα, Θεσσαλονίκη, λεωφορεῖα ἀπό Κορυτσά καί ἀπό ὅλο τό Δέβολη. Τά παιδιά μᾶς ὑποδέχονται μέ λουλούδια καί χαμόγελα. Συγκινητική ἡ ἀγάπη τῶν κατοίκων τοῦ χωριοῦ, πού ἐκφράζουν ἐγκάρδια τίς εὐχαριστίες τους γιά τό δῶρο πού τοὺς ἔκαναν οἱ ἀδελφοί ἀπό τήν Ἑλλάδα.

Μέ ἱερότητα καί πολλή συγκίνηση τελέστηκαν τά Ἑγκαίνια ἀπό τόν ἐπίσκοπο Κορυτσᾶς κ. Ἰωάννη καί τόν ἐπίσκοπο Φλώρινας κ. Θεόκλητο. Στή θεία Λειτουργία πού ἀκολούθησε ζήσαμε μία Πεντηκοστή. Κατάμεστος ὁ ναός καί ὁ αὐλόγυρος ἀπό τό ἐκκλησίασμα πού συμμετεῖχε. Δυό γλῶσσες, δυό ἔθνη ἐνώθηκαν στό ὄνομα τῆς Ἀγίας Τριάδος. Τά μάτια ὅλων ἦταν βουρκωμένα, ἰδιαίτερα τῶν γερόντων πού εἶδαν τό θαῦμα.

Χτύπα καμπάνα τοῦ Πρόγκρι! Ψάλλε τήν ἀνάσταση τῶν λυτρωμένων χριστιανῶν τῆς πολύπαθης τούτης χώρας. Εὐαγγελίζου στούς αἰῶνες τήν ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού δέν ἐγκατέλειψε τόν λαό Του. Καί στείλε τό θερμό «Εὐχαριστῶ» στ' ἀδέλφια ἀπό τήν Ἑλλάδα, πού ἀπό τό ὑστέρημά τους ἔδωσαν καί ἔχτισαν τόν ναό Σου.

*Γιά τό ἱεραποστολικό κλιμάκιο Κορυτσᾶς
Μαρία Τρακόλη
Δασκάλα*

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαῖο Ὅργανο Ὁμωνύμου
Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Ἔτος ΞΗ' - Ἀρ. φύλλου 805
Ἰανουάριος 2013

Ἰδιοκτησία - Ἐκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Ἐκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9
546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ἐνθέσεις, ἀποχρωματισμοί, καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:
«Χριστιανική Ἐλπίς»,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: & fax: 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
Ἀσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Ἐτήσια συνδρομή
Ἑσωτερικοῦ: 10 εὐρώ,
Κύπρου: 20 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ: 30 εὐρώ
(Η.Π.Α. 40 δολ.,
Καναδά 45 δολ.,
Αὐστραλίας 50 δολ.)

Ἐπιστολές - Συνδρομές
Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7,
546 33 Θεσ/νίκη

Ἀρ. λογ. ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ:
074 01 011532 20
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τοὺς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ
IBAN:
GR 73 0432 3240 0007 4010 1153 220
ATEBank SWIFT or BIC code:
ABGRGAA

Όταν στό φῶς σου λούζονται κάμψη, βουνά καί δάση
κι οἱ πάγοι σιγολειώνουνε στοῦ ἡλίου τή θαλπωρή,
μοῦ τό μηνᾶ, Πατέρα μου, κι ἄς εἶν' βουβή ἡ πλάση,
πῶς καί τούς πάγους τῆς καρδιάς
ἕνα σου βλέμμα στοργικό ἀρκεῖ γιά νά τούς σπάσει.

